

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
PAOLO MENGOZZI
prednesené 3. októbra 2018¹

Vec C-465/16 P

**Rada Európskej únie
proti
Growth Energy,**

Renewable Fuels Association

„Odvolanie – Dumping – Dovoz bioetanolu s pôvodom v Spojených štátoch amerických – Konečné antidumpingové clo – Nariadenie (ES) č. 1225/2009 – Aktívna legitimácia združení zastupujúcich nevyvážajúcich výrobcov – Priama dotknutosť – Článok 9 ods. 5 – Nemožnosť zaviesť antidumpingové clo pre každého dodávateľa – Zavedenie antidumpingového cla na úrovni dodávateľskej krajiny – Články 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody Svetovej obchodnej organizácie (WTO) – Konformný výklad“

I. Úvod

1. Rada Európskej únie, ktorú podporuje Európska komisia, v prejednávanej veci navrhuje zrušenie rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 9. júna 2016, Growth Energy a Renewable Fuels Association/Rada (T-276/13, EU:T:2016:340), ktorým Všeobecný súd zrušil vykonávacie nariadenie Rady (EÚ) č. 157/2013 z 18. februára 2013, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo na dovoz bioetanolu s pôvodom v Spojených štátoch amerických² v rozsahu, v akom sa týka štyroch výrobcov bioetanolu zastúpených združeniami Growth Energy a Renewable Fuels Association.

2. Združenia Growth Energy (ďalej len „GE“) a Renewable Fuels Association (ďalej len „RFA“) podali vzájomné odvolanie proti posúdeniam Všeobecného súdu, ktorými konštatoval čiastočnú neprípustnosť ich žaloby.

3. Ako vysvetlím v analýze prvej časti prvého dôvodu hlavného odvolania, domnievam sa, že Všeobecný súd nesprávne konštatoval, že žaloba podaná na prvom stupni združeniami GE a RFA bola prípustná v rozsahu, v akom bola podaná v mene štyroch amerických výrobcov bioetanolu vybraných do vzorky. Napadnutý rozsudok treba teda podľa môjho názoru zrušiť a žalobu podanú na prvom stupni zamietnuť v tomto rozsahu.

4. Toto riešenie však neoslobodzuje Súdny dvor od preskúmania vzájomného odvolania. V tomto ohľade sa domnievam, aj preukážem, že Všeobecný súd nesprávne konštatoval, že združenia GE a RFA nemali aktívnu legitimáciu konať v mene dvoch amerických obchodníkov/výrobcov zmesí bioetanolu, a síce spoločností Murex a CHS. Napadnutý rozsudok by mal byť zrušený aj z tohto hľadiska.

¹ Jazyk prednesu: francúzština.

² Ú. v. EÚ L 49, 2013, s. 10, ďalej len „sporné nariadenie“.

5. Napokon musím spresniť, že ak by Súdny dvor nesúhlasil s mojou analýzou a teda domnieval sa, že žaloba podaná na prvom stupni je v celom rozsahu prípustná, bude treba rozhodnúť o dôvodoch vo veci samej uvedených Radou na podporu hlavného odvolania, týkajúcich sa nesprávneho výkladu a nesprávneho uplatnenia článku 9 ods. 5 nariadenia Rady (ES) č. 1225/2009 z 30. novembra 2009 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva³ (ďalej len „základné nariadenie“), v spojení s ustanoveniami Dohody o uplatňovaní článku VI Všeobecnej dohody o clách a obchode 1994 (GATT)⁴ (ďalej len „antidumpingová dohoda WTO“). Hoci v tejto súvislosti napadnutý rozsudok vyvoláva isté pochybnosti o vzťahoch medzi „úmyslom normotvorcu Únie vykonať osobitnú povinnosť prevzatú v rámci“ antidumpingovej dohody WTO a „konformným výkladom“ základného nariadenia s touto dohodou, predsa len sa domnievam, že Všeobecný súd podal v zásade správny výklad článku 9 ods. 5 základného nariadenia.

II. Okolnosti predchádzajúce sporu a rozsudok Všeobecného súdu

6. Všeobecný súd uviedol okolnosti predchádzajúce sporu v bodoch 1 až 18 napadnutého rozsudku. Ďalej v jeho znení sú uvedené iba skutočnosti nevyhnutné na pochopenie tvrdení uvádzaných účastníkmi konania v rámci odvolania podaného Radou a vzájomného odvolania, ktoré podali združenia GE a RFA.

7. Dňa 25. novembra 2011 Komisia v nadväznosti na sťažnosť uverejnila oznámenie o začatí antidumpingového konania týkajúceho sa dovozu bioetanolu s pôvodom v Spojených štátoch amerických⁵, v ktorom oznámila svoj zámer uplatniť metódu výberu vzorky na účely výberu výrobcov vyvážajúcich zo Spojených štátov amerických, na ktorých sa bude vzťahovať prešetrovanie.

8. Dňa 16. januára 2012 Komisia oznámila piatim spoločnostiam, členom združenia GE a RFA, a síce spoločnostiam Marquis Energy LLC⁶, Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC a Platinum Ethanol LLC, že boli vybrané do vzorky vyvážajúcich výrobcov.

9. Dňa 24. augusta 2012 Komisia oznámila združeniam GE a RFA predbežný informačný dokument o pokračovaní v prešetrovaní bez prijatia predbežných opatrení a jeho rozšírenie na obchodníkov/výrobcov zmesí. Tento dokument uvádzal, že v danom štádiu nebolo možné posúdiť, či bol bioetanol s pôvodom v Spojených štátoch amerických vyvážený za dumpingové ceny, z dôvodu, že výrobcovia vybraní do vzorky nerozlišovali medzi domácim a vývozným predajom a že všetok svoj predaj uskutočňovali cez nezávislých obchodníkov/výrobcov zmesí usadených v Spojených štátoch, ktorí potom miešali bioetanol s benzínom a následne ho predávali.

10. Dňa 6. decembra 2012 Komisia zaslala združeniam GE a RFA konečný informačný dokument, v ktorom na základe údajov od nezávislých obchodníkov/výrobcov zmesí skúmala existenciu dumpingu, ktorý by spôsobil škodu výrobnému odvetviu Európskej únie a uvažovala o uložení konečných opatrení s celoštátnou sadzbou 9,6 % na obdobie troch rokov.

11. Dňa 18. februára 2013 prijala Rada na základe základného nariadenia sporné nariadenie, ktoré ukladá antidumpingové clo na bioetanol nazvaný „etanolové palivo“ s celoštátnou sadzbou 9,5 % na obdobie piatich rokov.

3 Ú. v. EÚ L 343, 2009, s. 51.

4 Ú. v. ES L 336, 1994, s. 103; Mim. vyd. 11/021, s. 189.

5 Ú. v. EÚ C 345, 2011, s. 7.

6 Na rozdiel od štyroch ďalších výrobcov zastúpených združeniami GE a RFA pred Všeobecným súdom, spoločnosť Marquis Energy podala svoju vlastnú žalobu o neplatnosť proti nariadeniu č. 157/2013, ktorej Všeobecný súd vyhovel v rozsudku z 9. júna 2016, Marquis Energy/Rada (T-277/13, neverejný, EU:T:2016:343). Tento rozsudok je predmetom odvolania, ktoré je preskúmané v mojich návrhoch z tohto dňa vo veci C-466/16 P, Rada/Marquis Energy.

12. Všeobecný súd tiež uviedol, na jednej strane, že Rada v odôvodneniach 12 až 16 sporného nariadenia konštatovala, že prešetrovaním sa zistilo, že žiaden z výrobcov vybraných do vzorky nevyvážal bioetanol na trh Únie a že predmetný výrobok nepredávali americkí výrobcovia bioetanolu, ale obchodníci/výrobcovia zmesí, ktorí ho vyvážali do Únie, takže na účely dokončenia prešetrovania týkajúceho sa dumpingu Rada vychádzala z údajov dvoch obchodníkov/výrobcov zmesí, ktorí boli ochotní spolupracovať (bod 16 napadnutého rozsudku). Všeobecný súd na druhej strane uviedol, že Rada v odôvodneniach 62 až 64 sporného nariadenia vysvetlila, že považovala za vhodné stanoviť celoštátne dumpingové rozpätie, keďže vzhľadom na štruktúru odvetvia bioetanolu a spôsob, akým sa príslušný výrobok vyrába a predáva na trhu v Spojených štátoch a vyváža do Únie, nie je možné stanoviť individuálne dumpingové rozpätia pre výrobcov zo Spojených štátov (bod 17 napadnutého rozsudku).

13. Všeobecný súd následne rozhodol o *prípustnosti* žaloby združení GE a RFA ako profesijných združení. Všeobecný súd v podstate rozlíšil tri prípady, v ktorých je prípustná žaloba o neplatnosť podaná združením povereným obhajovaním kolektívnych záujmov svojich členov, a síce po prvé, pokiaľ to právne ustanovenie výslovne priznáva, po druhé, pokiaľ podniky, ktoré združenie zastupuje, alebo niektoré z nich, majú samostatnú aktívnu legitímáciu, alebo po tretie, pokiaľ združenie môže uplatňovať vlastný záujem (bod 45 napadnutého rozsudku).

14. Po tom, ako Všeobecný súd konštatoval, že združenia GE a RFA neuviedli konkrétne právne ustanovenie, ktoré by ich oprávňovalo podať žalobu, sústredil sa na druhú námietku a preskúmal, či združenia GE a RFA mali aktívnu legitímáciu z dôvodu individuálnej aktívnej legitímácie ich členov.

15. Po úvahách rozvinutých v bodoch 51 až 62 napadnutého rozsudku Všeobecný súd v podstate konštatoval, na jednej strane, že žaloba o neplatnosť podaná združeniami GE a RFA bola neprípustná z dôvodu, že tieto združenia zastupovali spoločnosť Marquis Energy, pričom táto podala svoju vlastnú žalobu o neplatnosť (bod 51 napadnutého rozsudku)⁷ a na druhej strane, že združenia nemohli platne zastupovať spoločnosti Murex a CHS, dvoch obchodníkov/výrobcov zmesí vyvážajúcich bioetanol, z dôvodu, že tieto spoločnosti boli iba, prvá „pridruženým členom“ združenia GE a druhá „pridruženým členom“ združenia RFA, bez hlasovacieho práva a preto bez možnosti uplatňovať svoje záujmy pri ich prípadnom zastupovaní dotknutým združením (pozri body 53 až 55 napadnutého rozsudku). Okrem toho, Všeobecný súd tiež vylúčil, že združenia GE a RFA boli oprávnené konať v mene všetkých ostatných členov okrem štyroch amerických výrobcov, ktorí boli vybraní do vzorky v spornom nariadení. Všeobecný súd totiž rozhodol, že nebolo preukázané, že by títo členovia boli priamo dotknutí antidumpingovým clom zavedeným týmto nariadením (pozri body 151 až 153 napadnutého rozsudku).

16. Naproti tomu, v zmysle úvahy uvedenej v bodoch 90 až 149 napadnutého rozsudku Všeobecný súd dospel v bode 150 tohto rozsudku k záveru, že podľa druhého prípadu uvedeného v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ boli združenia GE a RFA aktívne legitimované na podanie žaloby na prvom stupni, pokiaľ táto žaloba smerovala k zrušeniu sporného nariadenia v rozsahu, v akom sa toto nariadenie týka štyroch amerických výrobcov vybraných do vzorky. Všeobecný súd sa totiž na jednej strane domnieval, podľa analýzy rozvinutej v bodoch 92 až 117 napadnutého rozsudku, že štyria výrobcovia vybraní do vzorky boli priamo dotknutí sporným nariadením. Na druhej strane tiež konštatoval, že títo výrobcovia boli osobne dotknutí daným nariadením (pozri body 123 až 145 napadnutého rozsudku).

⁷ Pozri poznámku pod čiarou č. 6.

17. Pokiaľ ide o tretí prípad spomenutý v bode 13 vyššie, podľa ktorého môže mať združenie aktívnu legitímáciu, pokiaľ môže uplatňovať vlastný záujem, Všeobecný súd rozhodujúc o tejto otázke v bodoch 77 až 86 napadnutého rozsudku uviedol, že združenia GE a RFA mali samostatnú aktívnu legitímáciu iba v rozsahu, v akom bola ich žaloba v desiatom žalobnom dôvode založená na ochrane procesných záruk, ktoré sú im priznané relevantnými ustanoveniami základného nariadenia (pozri body 85, 87 a bod 162 druhú zarážku napadnutého rozsudku).

18. Súhrnne, Všeobecný súd teda vyhlásil žalobu o neplatnosť podanú združeniami GE a EFA za prípustnú iba v rozsahu, v akom bola podaná a) v mene štyroch amerických výrobcov vybraných do vzorky, ktorí boli priamo a osobne dotknutí sporným nariadením a b) individuálne, v medziach desiateho žalobného dôvodu založeného na porušení ich vlastných procesných práv počas antidumpingového konania.

19. Hoci Všeobecný súd *vo veci samej* zamietol desiaty žalobný dôvod uvedený združeniami GE a RFA (pozri body 250 až 343 napadnutého rozsudku), vyhovel však druhej časti prvého žalobného dôvodu uvádzaného združeniami GE a RFA v mene štyroch výrobcov vybraných do vzorky a zrušil sporné nariadenie bez toho, aby rozhodol o ostatných častiach tohto žalobného dôvodu a ďalších ôsmich žalobných dôvodoch uvádzaných na podporu ich žaloby (pozri bod 246 napadnutého rozsudku).

20. Všeobecný súd v podstate rozhodol, že Rada sa nesprávne domnievala, že podľa článku 9 ods. 5 základného nariadenia bola oprávnená stanoviť celoštátne dumpingové rozpätie a že teda nebola povinná vypočítať individuálne dumpingové rozpätia pre každého amerického výrobcu zaradeného do vzorky sporného nariadenia.

21. Všeobecný súd v tomto zmysle uzavrel, po prvé, že normotvorca Únie chcel článkom 9 ods. 5 základného nariadenia splniť konkrétny záväzok prevzatý v rámci WTO, ktorý v tomto prípade obsahujú články 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO; článok 9 ods. 5 základného nariadenia musel byť preto vykladaný v súlade s týmito článkami (pozri body 180 a 184 napadnutého rozsudku).

22. Po druhé, Všeobecný súd sa domnieval, že Rada bola v zásade povinná, podľa článku 9 ods. 5 základného nariadenia, vypočítať individuálne dumpingové rozpätie, ako aj zaviesť individuálne antidumpingové clo pre každého zo štyroch výrobcov vybraných do vzorky, keďže ich ponechaním vo vzorke amerických výrobcov a vývozcov inštitúcie uznali, že boli „dodávateľmi“ dumpingového výrobku podľa článku 9 ods. 5 základného nariadenia (pozri body 194 a 201 napadnutého rozsudku).

23. Napokon po tretie, Všeobecný súd sa domnieval, že podľa článku 9 ods. 5 základného nariadenia skutočne existuje výnimka z výpočtu individuálnej výšky uloženého cla, ak to „nie je prakticky možné“, pričom v takom prípade možno jednoducho uviesť názov dotknutej dodávateľskej krajiny, teda zaviesť celoštátne antidumpingové clo, pričom slovné spojenie „nie je prakticky možné“ treba vykladať v súlade s analogickým výrazom použitým v článkoch 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO (pozri v tejto súvislosti body 228 a 232 napadnutého rozsudku). S ohľadom na tieto posledné ustanovenia Všeobecný súd rozhodol, že článok 9 ods. 5 základného nariadenia nepovoľuje žiadnu výnimku z povinnosti zaviesť individuálne antidumpingové clo voči výrobcovi vybranému do vzorky, ktorý spolupracoval pri prešetrovaní, pokiaľ sa inštitúcie domnievajú, že nie sú schopné stanoviť pre tohto výrobcu individuálnu vývoznú cenu (pozri bod 232 poslednú vetu napadnutého rozsudku). Všeobecný súd teda dospel k záveru, že vzhľadom na vysvetlenia uvedené inštitúciami sa Rada nesprávne domnievala, že zavedenie individuálnych antidumpingových cieľ pre subjekty vo vzorke amerických výrobcov „[nebolo] prakticky možné“ v zmysle článku 9 ods. 5 základného nariadenia (pozri bod 241 napadnutého rozsudku), bez toho, aby skutočnosť, že inštitúcie považovali za zložité vysledovať jednotlivé predaje alebo porovnať normálne hodnoty s príslušnými vývoznými cenami v prípade výrobcov vybraných do vzorky, mohla stačiť na odôvodnenie uplatnenia tejto výnimky (pozri v tejto súvislosti body 242 až 244 napadnutého rozsudku). Všeobecný súd preto zrušil sporné nariadenie z dôvodu porušenia článku 9 ods. 5 základného nariadenia a v rozsahu, v akom sa týkalo štyroch amerických výrobcov vybraných do vzorky, zastúpených združeniami GE a RFA.

III. Návrhy účastníkov konania

A. Návrhy účastníkov konania v rámci hlavného odvolania

24. Rada v rámci hlavného odvolania v prvom rade navrhuje, aby Súdny dvor:

- zrušil napadnutý rozsudok,
- zamietol žalobu, ktorú na prvom stupni podali združenia GE a RFA,
- uložil združeniam GE a RFA povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré Rada vynaložila v konaní na prvom stupni i v odvolacom konaní.

25. Rada subsidiárne navrhuje, aby Súdny dvor:

- vrátil vec na prejednanie Všeobecnému súdu,
- rozhodnutie o trovách prvostupňového a odvolacieho konania ponechal na neskôr.

26. Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

- zrušil napadnutý rozsudok,
- vyhlásil žalobu podanú v prvostupňovom konaní za neprípustnú,
- uložil združeniam GE a RFA povinnosť nahradiť trovy konania pred Všeobecným súdom i Súdny dvorom.

27. Komisia subsidiárne navrhuje, aby Súdny dvor:

- zrušil napadnutý rozsudok,
- zamietol druhú časť prvého žalobného dôvodu vzneseného združeniami GE a RFA v konaní na prvom stupni a pokiaľ ide o ostatné časti prvého žalobného dôvodu a o ostatné žalobné dôvody, vrátil vec na prejednanie Všeobecnému súdu,
- rozhodnutie o trovách prvostupňového a odvolacieho konania ponechal na neskôr.

28. Združenia GE a RFA navrhujú, aby Súdny dvor:

- zamietol odvolanie v celom rozsahu a potvrdil prvý bod výroku napadnutého rozsudku,
- zaviazal Radu na náhradu trov konania, ktoré vynaložili v konaní na prvom stupni i v odvolacom konaní.

B. Návrhy účastníkov konania v rámci vzájomného odvolania

29. Združenia GE a RFA v rámci vzájomného odvolania navrhujú, aby Súdny dvor v prvom rade:

- zrušil druhý bod výroku napadnutého rozsudku v rozsahu, v akom zamietla (v zostávajúcej časti) ich žalobu o neplatnosť,

- zrušil sporné nariadenie v celom rozsahu, v rozsahu, v akom sa ich týka, ako aj všetkých ich členov,
- zaviazal Radu na jednej strane na náhradu trov konania, ktoré im vznikli v konaní na prvom stupni pred Všeobecným súdom a v rámci hlavného odvolania a vzájomného odvolania pred Súdny dvorom, a na druhej strane na náhradu jej vlastných trov konania.

30. Subsidiárne a v prípade, že by sa Súdny dvor domnieval, že o spore nie je možné rozhodnúť, združenia GE a RFA navrhujú, aby Súdny dvor:

- vrátil vec Všeobecnému súdu, aby rozhodol o prvých deviatich žalobných dôvodoch smerujúcich k zrušeniu, ktoré vzniesli individuálne, a o všetkých dôvodoch smerujúcich k zrušeniu, ktoré vzniesli v mene svojich členov iných než sú štyria americkí výrobcovia vybraní do vzorky,
- zaviazal Radu na náhradu trov konania, ktoré im doteraz vznikli v konaní na prvom stupni a v rámci hlavného odvolania a vzájomného odvolania a rozhodnutie o trovách súvisiacich s ďalším konaním ponechal na neskôr.

31. Rada navrhuje, aby Súdny dvor:

- zamietol vzájomné odvolanie v celom rozsahu a potvrdil druhý bod výroku napadnutého rozsudku,
- zaviazal združenia GE a RFA na náhradu trov konania, ktoré Rade vznikli v konaní na prvom stupni pred Všeobecným súdom a v rámci hlavného odvolania a vzájomného odvolania, ako aj na náhradu ich vlastných trov konania.

32. Komisia navrhuje, aby Súdny dvor:

- zamietol vzájomné odvolanie ako neprípustné a subsidiárne ako nedôvodné,
- zaviazal združenia GE a RFA na náhradu trov konania.

IV. Analýza

33. Ako som už uviedol v mojich úvodných pripomienkach, dve odvolania podané na Súdny dvor, hlavné a vzájomné, zahŕňajú viacero problémov týkajúcich sa tak prípustnosti, ako aj veci samej. V tomto ohľade je dosť prekvapujúce, že vzhľadom na zložitost' vznesených otázok a stanovísk, ktoré zaujal Všeobecný súd, tento súd nerozhodol, že v daných veciach rozhodne v rozšírenom zložení.

34. Domnievam sa, ako to preukáza úvahy týkajúce sa skúmania hlavného odvolania, že tvrdenia uvedené Radou a Komisiou na podporu prvého odvolacieho dôvodu týkajúceho sa v podstate nesprávneho výkladu článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ a teda neprípustnosti žaloby združení GE a RFA podanej na prvom stupni sú tak závažné, že z tohto dôvodu treba zrušiť napadnutý rozsudok.

35. Rada, podporovaná Komisiou, uvádza na podporu hlavného odvolania tri odvolacie dôvody. Prvý, ako už bolo spresnené, sa týka prípustnosti žaloby podanej na prvom stupni združeniami GE a RFA v mene štyroch amerických výrobcov vybraných do vzorky, zatiaľ čo ďalšie dva dôvody sa týkajú vecnej stránky sporu, a sice výkladu a uplatnenia článku 9 ods. 5 základného nariadenia Všeobecným súdom. Komisia však vo svojom vyjadrení k odvolaniu dodáva, že Všeobecný súd mal vyhlásiť žalobu podanú na prvom stupni za neprípustnú z dôvodu, že združenia GE a RFA vzhľadom na ich predmet činnosti nemohli platne zastupovať svojich členov.

36. Združenia GE a RFA vo vzájomnom odvolaní uvádzajú dva dôvody procesného charakteru, kritizujúc Všeobecný súd za to, že na jednej strane obmedzil rozsah ich aktívnej legitímácie konať *v ich vlastnom mene* na ochranu procesných záruk priznaných základným nariadením, a na druhej strane, že poprel aktívnu legitímáciu združení GE a RFA konať *v mene ich členov iných než štyria americkí výrobcovia vybraní do vzorky*.

37. Poradie preskúmania otázok vznesených týmito odvolaniami je nasledujúce. Po prvé preskúmam výhradu, ktorú vzniesla Komisia voči Všeobecnému súdu, podľa ktorej tento súd nesprávne opomenul konštatovať nedostatok reprezentatívnosti združení GE a RFA ovplyvňujúci prípustnosť ich žaloby podanej na prvom stupni (časť A). Po druhé preskúmam prvú časť prvého dôvodu Rady uvedeného na podporu hlavného odvolania, založeného na nesprávnom výklade článku 263 štvrtého pododseku ZFEÚ a na porušení povinnosti odôvodnenia (časť B), ktorej treba podľa môjho názoru vyhovieť. Po tretie, po stručnom zamietnutí námietky neprípustnosti vznesenej Komisiou v súvislosti s neprípustnosťou vzájomného odvolania združení GE a RFA preskúmam dva dôvody, ktoré sú v ňom uvedené (časť C), pričom jednej z častí treba podľa mňa tiež vyhovieť. Napokon po štvrté a subsidiárne preskúmam postupne dva dôvody hlavného odvolania založené na nesprávnom výklade a nesprávnom uplatnení článku 9 ods. 5 základného nariadenia (časti D a E).

A. O námietke Komisie v súvislosti s prípustnosťou žaloby podanej na prvom stupni združeniami GE a RFA, založenej na tom, že Všeobecný súd opomenul konštatovať nedostatok reprezentatívnosti alebo aktívnej legitímácie týchto združení

1. Argumentácia účastníkov konania

38. Komisia tvrdí, že žaloba podaná na prvom stupni mala byť vyhlásená za neprípustnú z dôvodu, že stanovy združení GE a RFA im neumožňovali obhajovať obchodné záujmy daného výrobného odvetvia alebo ich členov, čo predstavuje dôvod neprípustnosti, ktorý je Súdny dvor napokon povinný preskúmať *ex offo*.

39. Komisia v tomto smere vysvetľuje, že opísaním združení GE a RFA ako „združen[í], ktoré zastupujú amerických výrobcov bioetanolu“ (bod 1 napadnutého rozsudku) a tiež ako „združen[í] zastupujúc[ich] záujmy amerického odvetvia výroby bioetanolu“ (bod 42 napadnutého rozsudku) Všeobecný súd skreslil skutkové okolnosti. Tieto dve združenia totiž nemohli, ako neziskové združenia založené podľa District of Columbia Non-Profit Corporation Act (zákon o neziskových združeniach okresu Columbia), vykonávať činnosť spočívajúcu v obhajovaní obchodných záujmov určitého výrobného odvetvia alebo svojich členov.

40. Okrem toho, táto činnosť je podľa názoru Komisie nezlučiteľná s osobitným cieľom zdrużenia GE, ktorým je „podporovať bioetanol ako obnoviteľný, čistý a udržateľný zdroj energie“, ako aj s predmetom činnosti zdrużenia RFA, ktorým je „podporovať a presadzovať vývoj životaschopného a konkurenčného národného hospodárstva obnoviteľných palív“ a teda výlučná ochrana obchodných záujmov jeho členov na území týchto subjektov alebo v tretích krajinách. Napokon, združenia GE a RFA sa vôbec nesnažili tvrdiť, že ich žaloba na prvom stupni spadala do rámca cieľa ich stanov, keďže Všeobecný súd naopak v bode 75 napadnutého rozsudku konštatoval, že cieľom ich žaloby bolo „chrániť americký priemysel s etanolom“.

41. Združenia GE a RFA odpovedajú, že Komisia v postavení „ďalšieho účastníka“ odvolacieho konania nemôže v tomto štádiu účinne uvádzať skreslenie dôkazných prostriedkov, ktoré nebolo uvádzané Radou. Tieto združenia dodávajú, že skutočnosť, že sú neziskové neznamená, že nemôžu obhajovať obchodné záujmy určitého výrobného odvetvia alebo svojich členov. Pokiaľ ide o združenie RFA,

sprešňujú, že Komisia svojvoľne dospela k záveru, že predmet činnosti tohto združenia bol obmedzený na národné záujmy a vylučoval obsahobu obchodných záujmov svojich členov v tretích krajinách. Podpora národného priemyslu je spojená aj s jeho rastom, vrátane vývozu, čo patrí medzi ciele združenia RFA.

2. Posúdenie

42. Pripomínam, že podľa článku 174 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora vo vyjadrení k odvolaniu možno navrhnúť, aby sa odvolaniu vyhovel alebo aby sa čiastočne alebo úplne zamietlo. Okrem toho, v súlade s článkami 172 a 176 tohto rokovacieho poriadku môžu účastníci konania oprávnení podať vyjadrenie k odvolaniu predložiť prostredníctvom samostatného podania, oddeleného od vyjadrenia k odvolaniu, vzájomné odvolanie, v ktorom sa podľa článku 178 ods. 1 a článku 178 ods. 3 druhej vety uvedeného rokovacieho poriadku navrhuje úplné alebo čiastočné zrušenie napadnutého rozhodnutia, pričom odvolacie dôvody a právne tvrdenia sa musia odlišovať od dôvodov a tvrdení uvedených vo vyjadrení k odvolaniu.

43. Ako už Súdny dvor rozhodol, z týchto ustanovení vykladaných spoločne teda vyplýva, že vyjadrenie k odvolaniu nemôže smerovať k zrušeniu napadnutého rozsudku z dôvodov, ktoré sa odlišujú od dôvodov uplatnených v odvolaní, pretože také dôvody možno predložiť len v rámci vzájomného odvolania⁸.

44. Komisia vo svojom vyjadrení k odvolaniu vytýka Všeobecnému súdu, že v bode 45 napadnutého rozsudku uznal, že združenia GE a RFA mali aktívnu legitimáciu konať v mene amerických výrobcov bioetanolu, pri zjavnom porušení stanov týchto dvoch združení.

45. Hoci Rada napáda aktívnu legitimáciu združení GE a RFA konať v mene štyroch amerických výrobcov bioetanolu vybraných do vzorky, jej výhrady sa týkajú uznania, zo strany Všeobecného súdu, priamej a osobnej dotknutosti týchto štyroch výrobcov v zmysle článku 263 štvrtého pododseku ZFEÚ, a nie, ako tvrdí Komisia vo svojom vyjadrení k odvolaniu, schopnosti združení GE a FRA zastupovať americký priemysel s bioetanolom.

46. Komisia vo svojom vyjadrení k odvolaniu teda jasne uvádza dôvod čiastočného zrušenia napadnutého rozsudku, ktorý je odlišný a nezávislý na dôvode uvádzanom v hlavnom odvolaní⁹. Tento dôvod čiastočného zrušenia napadnutého rozsudku mal byť preto vznesený samostatným aktom v rámci vzájomného odvolania, pri uplatnení článkov 176 a 178 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora.

47. Dôvod založený na neprípustnosti žaloby podanej na prvom stupni dvoma združeniami, uvádzaný Komisiou, je však nepopierateľne prekážkou konania z dôvodu verejného záujmu. Súdny orgán Únie môže a dokonca musí túto prekážku preskúmať *ex officio*¹⁰.

48. Domnievam sa preto, že Súdny dvor nemôže zamietnuť ako neprípustnú kritiku uvádzanú Komisiou proti napadnutému rozsudku, podľa ktorej Všeobecný súd skreslil stanovú združení GE a RFA tým, že v podstate uznal, že obhajovanie kolektívnych záujmov amerických výrobcov bioetanolu patrilo do predmetu činnosti uvedených združení.

8 Rozsudky z 10. novembra 2016, DTS Distribuidora de Televisión Digital/Komisia (C-449/14 P, EU:C:2016:848, body 99 až 101), a z 30. mája 2017, Safa Nicu Sepahan/Rada (C-45/15 P, EU:C:2017:402, bod 20).

9 Ako Komisia uznala vo svojom vyjadrení k odvolaniu, tento dôvod zrušenia sa netýka častí napadnutého rozsudku a jeho výroku, ktoré sa týkajú prípustnosti žaloby podanej združeniami GE a RFA v *ich vlastnom mene*.

10 Pozri v tomto zmysle rozsudky z 29. apríla 2004, Taliansko/Komisia (C-298/00 P, EU:C:2004:240, bod 35), a z 27. februára 2014, Stichting Woonlinie a i./Komisia (C-133/12 P, EU:C:2014:105, bod 32 a citovanú judikatúru). Pripomínam tiež, že článok 150 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora uvádza, že Súdny dvor môže aj bez návrhu kedykoľvek rozhodnúť o prekážke konania z dôvodu verejného záujmu.

49. Domnievam sa však, že Komisia nepreukázala, že Všeobecný súd skreslil skutkové okolnosti, v danom prípade predmet činnosti združení GR a RFA.

50. Na jednej strane obyčajná okolnosť uvádzaná Komisiou, že združenia podľa svojich stanov nesledujú dosiahnutie zisku, neznamená, že majú zakázané zastupovať záujmy určitého výrobného odvetvia, a to aj v rámci súdnych konaní, ako to uznal Všeobecný súd. Neexistencia účelu dosiahnuť zisk združeniami sa všeobecne vzťahuje na zákaz dosahovať a rozdeľovať zisk v prospech svojich členov a Komisia nepreukázala, že v prípadoch združení GE a RFA to bolo inak, ako to uviedli tieto združenia vo svojej replike podanej v rámci vzájomného odvolania.

51. Na druhej strane nemôžem súhlasiť s tvrdením Komisie, podľa ktorého je „zrejmé, že ochrana amerického odvetvia výroby etanolu proti ochranným obchodným opatreniam [Únie] nepatrí do predmetu [činnosti dvoch združení]“ z dôvodu, že ich predmet činnosti je obmedzený na národné záujmy. Predmet činnosti oboch združení, ktorý Komisia čiastočne uviedla vo svojom vyjadrení k odvolaniu, je uvedený dostatočne širokým spôsobom, aby mohol zahrnúť žalobu v mene amerických výrobcov bioetanolu, akou je tá, ktorú podali na Všeobecný súd. Takým je určite prípad stanov združenia GE, ktoré spresňujú, že toto združenie vykonáva každú potrebnú, primeranú, odporúčanú a vhodnú činnosť na účely dosiahnutia svojho cieľa a každú vedľajšiu činnosť súvisiacu s jeho cieľmi. Pokiaľ ide o združenie RFA, domnievam sa, že skreslenie skutkových okolností uvádzané Komisiou nemôže byť preukázané skutočnosťou, že predmetom činnosti tohto združenia je podporovať a presadzovať rozvoj konkurencieschopného národného priemyslu s obnoviteľnými palivami. Naopak, podľa mňa ochrana tohto priemyslu proti antidumpingovým opatreniam prijatým tretím subjektom, akým je Únia, ktoré ho môžu ovplyvniť, môže veľmi pravdepodobne prispieť k zabezpečeniu konkurenčného rozvoja amerického priemyslu s obnoviteľnými palivami, akým je bioetanol a zodpovedať predmetu činnosti tohto združenia.

52. Navrhujem preto zamietnuť výhradu Komisie, pokiaľ ide o nedostatok reprezentatívnosti a aktívnej legitímácie združení GE a RFA konať v mene amerických výrobcov bioetanolu, ktorú vzniesla vo svojom vyjadrení k odvolaniu, ako v každom prípade nedôvodnú.

B. O prvom dôvode hlavného odvolania, založenom na nesprávnom výklade článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ a na porušení povinnosti odôvodnenia

53. Tento dôvod sa v podstate delí na dve časti. V prvej časti prvého odvolacieho dôvodu Rada tvrdí, že Všeobecný súd tým, že dospel k záveru, že štyria výrobcovia vybraní do vzorky zastúpení združeniami GE a RFA boli *priamo* dotknutí sporným nariadením, porušil výklad tejto podmienky zakotvenej v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ. V druhej časti Rada vytýka Všeobecnému súdu, že nesprávne vyložil podmienku *osobnej* dotknutosti stanovenú v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ, bez vysvetlenia či preukázania, prečo štyria výrobcovia vybraní do vzorky mali vlastnosti, ktoré ich odlišovali od ostatných amerických výrobcov bioetanolu.

54. Ako som už uviedol, domnievam sa, že prvej časti uvádzanej Radou treba vyhovieť, čo vzhľadom na kumulatívny charakter dvoch podmienok prípustnosti stanovených v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ robí preskúmanie druhej časti zbytočným.

1. Zhrnutie argumentácie účastníkov konania o prvej časti prvého odvolacieho dôvodu, založenej na nesprávnom právnom posúdení v súvislosti so záverom, podľa ktorého štyria výrobcovia vybraní do vzorky a zastúpení združeniami GE a RFA boli priamo dotknutí sporným nariadením

55. Rada podporovaná Komisiou tvrdí, že Všeobecný súd porušil podmienku týkajúcu sa priamej dotknutosti, stanovenú v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ, tak ako ju vykladá Súdny dvor, keď nekonštatoval, že sporné nariadenie malo priame účinky na právnu situáciu štyroch výrobcov vybraných do vzorky, zastúpených združeniami GE a RFA, ale poukázal nanajvýš na nepriamy účinok na hospodársku situáciu týchto subjektov, ktorí nevyvážajú svoje výrobky na trh Únie. Podľa týchto inštitúcií Súdny dvor už, najmä v rozsudku z 28. apríla 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares/Komisia (C-456/13 P, EU:C:2015:284), zamietol stanovisko, podľa ktorého na splnenie podmienky priamej dotknutosti stačí preukázať, že sporné opatrenie spôsobuje čisto hospodárske následky alebo konkurenčné znevýhodnenie. Chyby v právnom posúdení, ktorých sa dopustil Všeobecný súd, vyplývajú v prejednávanej veci konkrétne z bodov 110, 111, 114, 116 a 117 napadnutého rozsudku. Komisia dodáva, že pri uplatnení judikatúry týkajúcej sa podmienky priamej dotknutosti sa Všeobecný súd v bodoch 93 až 104 napadnutého rozsudku nesprávne domnieval, že na preukázanie tejto dotknutosti stačí, aby štyria výrobcovia vybraní do vzorky vyrobili výrobok, ktorý v prípade vývozu tretím štátom do Únie podliehal antidumpingovému clo. Takýto prístup by zamieňal to, čo je priame, s nepriamym a to, čo je právne s tým, čo je hospodárske. Podľa názoru Komisie pokus združenie GE a RFA, v ich písomnostiach predložených Súdnemu dvoru, narušiť skutkový obsah napadnutého rozsudku, nemení nič na tejto analýze.

56. Združenia GE a RFA odpovedajú, po prvé, že Rada žiada Súdny dvor, aby znovu posúdil skutkové zistenia vykonané Všeobecným súdom, čo nepatrí do právomoci odvolacieho súdu. Tieto kritiky, ktoré sa týkajú skutkových posúdení vykonaných Všeobecným súdom v bodoch 103 a 114 napadnutého rozsudku, sú teda neprípustné. Po druhé, združenia GE a RFA sa domnievajú, že skutočnosť, že veľké množstvo bioetanolu, ktoré vyrobili štyria výrobcovia vybraní do vzorky, bolo vyvezené do Únie a že títo výrobcovia boli označení ako výrobcovia/vývozcovia v spornom nariadení, stačila na to, aby Všeobecný súd konštatoval, že tieto subjekty boli priamo dotknuté daným nariadením. Všeobecný súd správne konštatoval, že štyria výrobcovia vybraní do vzorky boli americkými výrobcami bioetanolu vyvážajúcimi svoje výrobky do Únie a že z dôvodu, že na tieto výrobky bolo uložené antidumpingové clo, toto clo malo vplyv na právne postavenie týchto spoločností. V každom prípade v rozsahu, v akom výrobcovia vybraní do vzorky vedeli, že predaje ich výrobkov smerovali do Únie a mali teda vývoznú cenu, absencia priameho predaja nie je relevantná. Podľa združení GE a RFA by dotknutosť bola rovnako priama v situácii prípadného vývozcu dotknutého výrobku do Únie. Okrem toho, judikatúra Súdného dvora citovaná inštitúciami na podporu ich stanoviska nie je relevantná, pretože sa netýka kritéria priamej dotknutosti, alebo sa týka neporovnateľných skutkových situácií.

2. Posúdenie

57. Ako pripomenul Všeobecný súd v bode 67 napadnutého rozsudku, v bode, ktorý je okrem toho nesporným v prejednávanej veci, pojem priamej dotknutosti stanovený v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ vyžaduje splnenie dvoch kumulatívnych kritérií. Na jednej strane sporný akt musí *priamo ovplyvňovať právne postavenie* osoby, ktorá žiada jeho zrušenie. Na druhej strane, tento akt nesmie nechať žiaden priestor na voľnú úvahu adresátom tohto opatrenia povereným jeho uplatňovaním, keďže má úplne automatický charakter a vyplýva zo samotnej právnej úpravy Únie bez uplatnenia ďalších sprostredkujúcich predpisov¹¹.

¹¹ Pozri v tomto zmysle najmä rozsudok z 13. októbra 2011, Deutsche Post a Nemecko/Komisia (C-463/10 P a C-475/10 P, EU:C:2011:656, bod 66), a uznesenie z 10. marca 2016, SolarWorld/Komisia (C-142/15 P, neuvverejnené, EU:C:2016:163, bod 22 a citovanú judikatúru).

58. Predmetom kritik adresovaných Radou a Komisiou voči napadnutému rozsudku je v prejednávanej veci iba uplatnenie prvého kritéria, teda priamych účinkov sporného nariadenia na právnu situáciu štyroch výrobcov vybraných do vzorky.

59. V tomto ohľade treba predovšetkým zamietnuť tvrdenia združenia GE a RFA, podľa ktorých prvá časť prvého odvolacieho dôvodu Rady smeruje k spochybneniu pred Súdny dvorom skutkových zistení a posúdení vykonaných Všeobecným súdom.

60. Ako totiž konkrétnejšie vysvetlím, myslím si, že Rada urobila úplne správny výklad predpokladov skutkového charakteru, na ktorých Všeobecný súd založil svoj právny záver, podľa ktorého štyria výrobcovia vybraní do vzorky boli priamo dotknutí sporným nariadením, záver, ktorý je spochybňovaný inštitúciami. Naproti tomu, sú to skôr združenia GE a RFA, ktoré sa pri rôznych príležitostiach vo svojich písomnostiach snažia pozmeniť skutkové zistenia a posúdenia vykonané Všeobecným súdom v napadnutom rozsudku.

61. Vysvetlím to.

62. Účastníci konania pred Všeobecným súdom dlho rozoberali otázku, či štyria výrobcovia vybraní do vzorky počas prešetrovania vyvážali svoju produkciu bioetanolu do Únie alebo či naopak, tieto vývozy boli uskutočňované nezávislými obchodníkmi/výrobcami zmesí.

63. Ako pripomenul Všeobecný súd v bode 94 napadnutého rozsudku, sporné nariadenie spresnilo, že vzhľadom na to, že žiaden zo štyroch výrobcov vybraných do vzorky nevyvážal sám bioetanol na trh Únie, bioetanol bol predávaný na domácom (americkom) trhu nezávislým obchodníkom/výrobcom zmesí, ktorí potom miešali bioetanol s benzínom, aby ho ďalej predávali na domácom trhu a vyvážali, predovšetkým do Únie.

64. V nadväznosti na jednotlivé zistenia uvedené Všeobecným súdom v bodoch 95 až 102 napadnutého rozsudku, ktoré nie sú spochybnené v tomto odvolaní, Všeobecný súd v bode 103 daného rozsudku vyvodil záver, že „bolo dostatočne preukázané, že veľmi významné objemy bioetanolu, ktoré počas obdobia zisťovania nakúpili ôsmi vyšetřovaní obchodníci/výrobcovia zmesí od [štyroch] amerických výrobcov bioetanolu vybraných do vzorky, boli z veľkej časti vyvezené do Únie. ...“.

65. Použitím neosobnej a nepriamej formy uvedenej napokon už v bode 97 napadnutého rozsudku („...významné množstvo bioetanolu pochádzajúceho od štyroch výrobcov vybraných do vzorky bolo počas obdobia zisťovania pravidelne vyvážané do Únie“) Všeobecný súd nerozhodol, ani len implicitne, na rozdiel od toho, čo tvrdia združenia GE a RFA pred Súdny dvorom, že by tieto spoločnosti samé vyvážali svoje výrobky do Únie.

66. Z bodu 103 napadnutého rozsudku totiž nevyhnutne vyplýva, že Všeobecný súd uznal, že bioetanol vyrobený štyrmi výrobcami vybranými do vzorky bol „kúpený“ vyšetřovanými nezávislými obchodníkmi/výrobcami zmesí predtým, než bol nimi z veľkej časti vyvezený do Únie. Ako uvádza Komisia, Všeobecný súd iba konštatoval, že bioetanol vyrobený štyrmi výrobcami vybranými do vzorky nepriamo skončil na trhu Únie, teda prostredníctvom nezávislých obchodníkov/výrobcov zmesí po tom, čo ho títo zmiešali s benzínom.

67. Žiadna časť napadnutého rozsudku nenaznačuje, že by Všeobecný súd priznal americkým výrobcom bioetanolu postavenie vývozcov. Absencia uznania tohto postavenia vyplýva výslovne z bodu 110 napadnutého rozsudku, podľa ktorého sa Všeobecný súd domnieval, že výrobca, „aj keď nie je vývozcom uvedených výrobkov“, môže byť „podstatne dotknutý“ uložením antidumpingových ciel na výrobky dovážané do Únie. Je to tiež potvrdené bodom 111 uvedeného rozsudku, podľa ktorého štyria výrobcovia vybraní do vzorky „vyrábali počas obdobia zisťovania bioetanol v čistom stave a že práve ich výrobky obchodníci/výrobcovia zmesí miešali s benzínom a vyvážali do Únie“.

68. Vyplýva z toho, na rozdiel od tvrdení združení GE a RFA, že Rada a ani Komisia vôbec nežiadajú Súdny dvor o nové posúdenie skutkových okolností. Tieto inštitúcie naopak urobili verný výklad relevantných bodov napadnutého rozsudku.

69. Kritiky Rady, ako aj kritiky Komisie, sa obmedzujú na spochybnenie právnej dedukcie vykonanej Všeobecným súdom, podľa ktorej v podstate zavedenie antidumpingových ciel stanovené sporným nariadením malo priamy vplyv na *právnu situáciu* štyroch výrobcov vybraných do vzorky z dôvodu ich postavenia ako amerického výrobcu bioetanolu, ktorého časť produkcie bola vyvezená do Únie.

70. Domnievam sa však, že tieto kritiky sú dôvodné, pretože dôvody, ktoré uviedol Všeobecný súd, keď uzavrel, že sporné nariadenie malo priamy účinok na právnu situáciu týchto štyroch subjektov, sú podľa môjho názoru nedostatočné a nesprávne.

71. Pripomínam predovšetkým, že Všeobecný súd v bode 104 napadnutého rozsudku vyvodil z posúdení obsiahnutých v bodoch 97 až 103 tohto rozsudku, že štyria výrobcovia vybraní do vzorky boli priamo dotknutí, najmä v zmysle judikatúry uvedenej v bode 67 tohto rozsudku, zatiaľ čo v bodoch 106 až 117 daného rozsudku zamietol jednu po druhej všetky námietky vznesené voči tomuto záveru Radou a Komisiou.

72. Body 97 až 102 napadnutého rozsudku sa obmedzujú na úvahy týkajúce sa miesta určenia, objemu a charakteristík výroby bioetanolu štyroch amerických výrobcov vybraných do vzorky. Ako som už uviedol, Všeobecný súd v bode 103 napadnutého rozsudku z týchto úvah vyvodil, že bolo dostatočne preukázané, že veľmi významné objemy bioetanolu kúpené nezávislými obchodníkmi/výrobcami zmesí od amerických výrobcov vybraných do vzorky boli z veľkej časti vyvezené do Únie.

73. Hoci tieto posúdenia hospodárskej povahy nie sú nepresné a v každom prípade nie sú spochybnené Radou, sú však nedostatočné na preukázanie toho, čo v podstate uviedol Všeobecný súd v bode 104 napadnutého rozsudku, že antidumpingové clo zavedené sporným nariadením sa *priamo dotýkalo právnej situácie* štyroch výrobcov vybraných do vzorky.

74. Konštatovanie, podľa ktorého sa výroba bioetanolu výrobcov vybraných do vzorky dostala pred zavedením antidumpingového cla na trh Únie prostredníctvom nezávislých obchodníkov/výrobcov zmesí po zmiešaní s benzínom ešte neznamená, že bolo preukázané, že právna situácia štyroch výrobcov vybraných do vzorky bola zmenená zavedením tohto cla.

75. Takáto úvaha by viedla k predpokladu, že každý výrobca z tretej krajiny, ktorého výrobky sa nachádzajú na trhu Únie, je v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ, tak ako je vykladaný Súdnym dvorom, priamo dotknutý zavedením antidumpingového cla vzťahujúceho sa na tieto výrobky.

76. Treba však pripomenúť, že podľa judikatúry Súdneho dvora nariadenia zavádzajúce antidumpingové clo majú na základe svojej povahy a rozsahu normatívny charakter, keďže sa vzťahujú na všetky hospodárske subjekty a iba z dôvodu niektorých osobitných okolností sa ustanovenia týchto nariadení môžu priamo (a osobne) dotýkať tých výrobcov a vývozcov dotknutého tovaru, ktorým sú pripisované dumpingové praktiky, pretože použili údaje pochádzajúce z ich obchodnej činnosti¹².

77. Samotná okolnosť, že výrobok sa nachádza na trhu Únie, hoci vo významnom objeme, nestačí na domnienku, že hneď ako sa na tento výrobok zavedie antidumpingové clo, toto clo priamo ovplyvní právnu situáciu výrobcu výrobku.

¹² Pozri najmä v tomto zmysle rozsudky zo 14. marca 1990, Gestetner Holdings/Rada a Komisia (C-156/87, EU:C:1990:116, bod 17), a zo 16. apríla 2015, TMK Europe (C-143/14, EU:C:2015:236, bod 19 a citovanú judikatúru).

78. Ak by to tak bolo, normatívny charakter antidumpingových nariadení by bol zbavený akéhokoľvek základu. Inými slovami, každý výrobca výrobku, na ktorý sa vzťahuje antidumpingové clo, by bol automaticky, z dôvodu svojho objektívneho postavenia výrobcu daného výrobku, považovaný za priamo dotknutého nariadením, ktorým bolo zavedené toto clo.

79. Skutočnosť, že tento výrobca sa zúčastnil na prešetrovaní, keďže bol vybraný do vzorky použitej v rámci konania, ktoré viedlo k prijatiu sporného nariadenia, nemení nič na tomto posúdení. Zaradenie podniku do reprezentatívnej vzorky v rámci prešetrovania vedeného Komisiou môže totiž nanajvýš predstavovať indíciu o osobnej dotknutosti hospodárskeho subjektu¹³. Neznamená, že právna situácia tohto výrobcu bude priamo dotknutá zavedením konečného antidumpingového cla na konci tohto prešetrovania.

80. Záver, ku ktorému Všeobecný súd predčasne dospel v bode 104 napadnutého rozsudku, sa mi zdá byť o to viac hodný kritiky, že Všeobecný súd zároveň nikdy neodporoval konštatovaniu uvedenému v spornom nariadení a pripomenutému v bode 94 napadnutého rozsudku, podľa ktorého predmetní výrobcovia uskutočňovali svoje predaje na domácom (americkom) trhu s nezávislými obchodníkmi/výrobcami zmesí na účely ďalšieho predaja zo strany týchto obchodníkov/výrobcov zmesí tak na národnom americkom trhu, ako aj na vývoz, ani konštatovaniu, tiež pripomenutému v bode 102 napadnutého rozsudku, podľa ktorého nebolo možné porovnať normálne hodnoty s príslušnými vývoznými cenami, pričom tieto konštatovania podporujú stanovisko inštitúcií, podľa ktorého výrobcovia vybraní do vzorky predávali svoje výrobky *na domácom americkom trhu* týmto obchodníkom/výrobcom zmesí a nemali žiaden vplyv na miesto určenia a na cenu predajov výrobkov určených na vývoz.

81. Nepresvedčili ma ani posúdenia vykonané v bodoch 107 až 110 a 114 až 117 napadnutého rozsudku, vo forme zamietnutia tvrdení vyjadrených Radou a Komisiou.

82. Po prvé, úvahy Všeobecného súdu uvedené v bodoch 107 až 110 napadnutého rozsudku, podľa ktorých v podstate priama dotknutosť výrobcu, v zmysle nariadenia zavádzajúceho antidumpingové clo, nezávisí od jeho postavenia výrobcu alebo vývozcu, keďže výrobca, ktorý nie je vývozcom uvedených výrobkov, na ktoré bolo uložené antidumpingové clo, môže byť „podstatne dotknutý“ uložením tohto cla, neodpovedajú v konečnom dôsledku na otázku o priamom vplyve zavedenia antidumpingového cla sporným nariadením na právnu situáciu štyroch výrobcov vybraných do vzorky.

83. Som síce pripravený uznať, že samotné postavenie subjektu ako výrobcu nestačí na vylúčenie *ipso jure* splnenia podmienky týkajúcej sa priamej dotknutosti tohto subjektu v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ.

84. Všeobecný súd však nevysvetlil, prečo by právna situácia výrobcu z tretej krajiny, ktorý predáva svoje výrobky iba na domácom trhu tejto krajiny ďalším subjektom, ktoré samotné po primiešaní inej látky ďalej predajú daný výrobok na tomto domácom trhu ako aj na vývoz, mala byť priamo zmenená zavedením antidumpingového cla na tento výrobok, uplatniteľného na trhu Únie. V tejto súvislosti skutočnosť, že Všeobecný súd v bode 110 napadnutého rozsudku použil výraz „podstatne dotknutý“, ktorý sa týka podmienky osobnej dotknutosti a nie podmienky priamej dotknutosti, zjavne naznačuje nielen priblíženie terminologického rázu, ale, oveľa podstatnejšie, neexistenciu skutočného preskúmania dopadu zavedenia antidumpingového cla na právnu situáciu amerických výrobcov bioetanolu vybraných do vzorky, týkajúceho sa podmienky priamej dotknutosti stanovenej v článku 263 štvrtom pododseku ZFEÚ, ako aj tvrdenia inštitúcií, podľa ktorého sporné nariadenie malo iba nepriamy vplyv hospodárskeho rázu na situáciu týchto výrobcov.

¹³ Pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. februára 2002, BSC Footwear Supplies a i./Rada (T-598/97, EU:T:2002:52, bod 61), a uznesenie zo 7. marca 2014, FESI/Rada (T-134/10, neuvverejnený, EU:T:2014:143, bod 58).

85. Po druhé, úvahy rovnakého charakteru platia pre posúdenia Všeobecného súdu uvedené v bodoch 114 až 116 napadnutého rozsudku.

86. Po prvé, Všeobecný súd v bode 114 tohto rozsudku, ktorý si zaslúži byť zopakovaný v celom rozsahu, spresňuje, že: „ ... aj za predpokladu, že by obchodníci/výrobcovia zmesí znášali antidumpingové clo a bolo by preukázané, že obchodný reťazec bioetanolu je prerušený tak, že nie sú schopní preniesť antidumpingové clo na výrobcov, treba však pripomenúť, že zavedenie antidumpingového cla mení právne podmienky, za ktorých dochádza k uvádzaniu bioetanolu vyrábaného štyrmi výrobcami vybranými do vzorky na trh Únie. Právne postavenie dotknutých výrobcov na trhu Únie bude teda v každom prípade priamo a podstatne dotknuté.“ Okrem toho, Všeobecný súd v bode 115 napadnutého rozsudku tiež zamietol tvrdenie uvádzané Komisiou o iba nepriamom účinku zavedenia antidumpingového cla na situáciu štyroch výrobcov vybraných do vzorky, uvádzajúc, že Komisia nesprávne „spochybňuje skutočnosť, že iný podnik obchodného reťazca, než je tento posledný uvedený vývozca, o ktorom sa zistilo, že je zapojený do dumpingu, môže spochybniť antidumpingové clo ...“.

87. Tieto body napadnutého rozsudku podľa mňa obsahujú dve nesprávne právne posúdenia.

88. Na jednej strane Všeobecný súd opomenul vysvetliť, akým spôsobom môže byť výrobca z tretej krajiny, akým je každý zo štyroch výrobcov vybraných do vzorky, ktorý predáva svoj výrobok iba na *domácom trhu* danej krajiny nezávislým subjektom, o ktorých sa zistilo, že sú zapojení do dumpingu, priamo dotknutý vo svojom právnom postavení zavedením antidumpingového cla na výrobok vyvázaný týmito nezávislými subjektmi, pričom títo nemôžu preniesť antidumpingové clo na tohto výrobcu.

89. Inými slovami, za predpokladu, ktorý Všeobecný súd preskúmal v bodoch 114 a 115 napadnutého rozsudku, ak sa nezávislí obchodníci/výrobcovia zmesí zapoja do dumpingu a znášajú v plnej výške antidumpingové clo zavedené sporným nariadením na trhu Únie, nerozumiem, ako môže byť zaplatením tohto cla priamo dotknutá právna situácia výrobcov predmetného výrobku, ktorí predávajú tento výrobok výlučne na domácom americkom trhu.

90. Za tohto predpokladu je síce možné, ako tvrdí Komisia, že zavedenie antidumpingového cla má dopad na objem predajov uskutočnených výrobcami bioetanolu na domácom americkom trhu nezávislým obchodníkom/výrobcom zmesí; títo totiž môžu obmedziť svoje nákupy určené na vývoz do Únie bez toho, aby boli schopní nahradiť tento pokles zvýšením svojich dodávok na domáci americký trh alebo na vývozné trhy iné, než je trh Únie. Tieto následky sú však hospodárskeho charakteru a sú preto podľa môjho názoru nedostatočné na preukázanie toho, že zavedenie antidumpingového cla priamo mení právnu situáciu dotknutých výrobcov na trhu Únie. V skutočnosti v tomto prípade, a na rozdiel od toho, čo uviedol Všeobecný súd v bode 76 druhej vete napadnutého rozsudku, americkí výrobcovia bioetanolu nemajú „právne postavenie“ na trhu Únie.

91. Na druhej strane, Všeobecný súd zdá sa prinajmenšom implicitne priznávať význam skutočnosti, že predmetní výrobcovia sa zúčastnili na prešetrovaní vedenom Komisiou. Ako som však už spomenul v bode 84 vyššie, táto účasť môže byť nanajvýš relevantná v rámci overenia splnenia podmienky týkajúcej sa osobnej dotknutosti subjektu, ale nie pri skúmaní podmienky o priamej dotknutosti v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ.

92. Po druhé, ani posúdenia vykonané Všeobecným súdom v bode 116 napadnutého rozsudku nevedú k vyvráteniu toho, čo bolo práve povedané a ku konštatovaniu, že Všeobecný súd správne dospel k záveru, že štyria výrobcovia vybraní do vzorky boli priamo dotknutí sporným nariadením.

93. Na jednej strane je podľa mňa nesprávne tvrdiť, že „štruktúra zmluvných dojednaní medzi hospodárskymi subjektmi v rámci obchodného reťazca bioetanolu nemá nijaký vplyv na otázku, či sa [sporné] nariadenie priamo týka výrobcu bioetanolu“ a že opačný záver by „viedol ku konštatovaniu, že iba výrobca, ktorý predáva svoj výrobok priamo dovozcovi do Únie, môže byť priamo dotknutý ..., čo zo základného nariadenia nijako nevyplýva.“

94. Judikatúra Súdneho dvora, ktorá je napokon správne citovaná Všeobecným súdom v bodoch 70 a 71 napadnutého rozsudku, totiž preukazuje, že situácie, v ktorých Súdny dvor dospel k záveru o prípustnosti žalôb podaných hospodárskymi subjektmi proti nariadeniam zavádzajúcim antidumpingové clo, sa opierali najmä o zohľadnenie osobitosti obchodných vzťahov s inými subjektmi, najmä na účely stanovenia vývozného ceny do Únie.

95. Nerozumiem preto, z akého dôvodu by sa osobitosti štruktúry zmluvných dojednaní medzi americkými výrobcami bioetanolu a nezávislými obchodníkmi/výrobcami zmesí mali vymykať z tejto logiky, aj keby toto zohľadnenie viedlo k popretiu priamej dotknutosti uvedených výrobcov.

96. Nemôžem napokon súhlasiť s tvrdením, podľa ktorého by tento záver znamenal pripustiť priamu dotknutosť výrobcu iba v prípade, keď tento priamo predáva svoje výrobky na trh Únie. Existujú totiž iné prípady, práve v závislosti od obchodných dojednaní, akými sú predaj sprostredkovateľom/vývozcom, ktorí sú spojení s predmetným výrobcom. V každom prípade, ako uviedol Všeobecný súd, skutočnosť, že základné nariadenie neupravuje túto otázku, je irelevantná, keďže podmienky prípustnosti žaloby o neplatnosť, akou je žaloba v prejednávanej veci, sú upravené článkom 263 štvrtým odsekom ZFEÚ.

97. Na druhej strane na rozdiel od toho, čo uviedol Všeobecný súd v bode 116 poslednej vete napadnutého rozsudku, prístup inštitúcií, s ktorým súhlasím, nemá „za následok obmedzenie právnej ochrany výrobcov výrobkov, na ktoré je uložené antidumpingové clo, iba v závislosti od obchodnej štruktúry vývozu“.

98. Ako som už uviedol, tento prístup sa zakladá na preskúmaní podmienok týkajúcich sa priamej dotknutosti týchto výrobcov, ktoré sú upravené v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ.

99. Okrem toho, ak by malo byť konštatované, tak ako navrhujem, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že uznal priamu dotknutosť štyroch výrobcov vybraných do vzorky sporným nariadením, neznamenalo by to, že títo výrobcovia sú zbavení súdnej ochrany.

100. Subjektu, o ktorom bolo konštatované, že nepochybne nie je priamo a osobne dotknutý nariadením zavádzajúcim antidumpingové clo, totiž nemôže byť zabránené, podľa mňa aj v rámci vedľajšieho účasti, dovoľávať sa neplatnosti tohto nariadenia na súde členského štátu, ktorý rozhoduje o spore týkajúcom sa cla, ktoré má byť zaplatené príslušným colným alebo daňovým orgánom¹⁴.

101. Všeobecný súd sa teda podľa môjho názoru v napadnutom rozsudku dopustil viacerých nesprávnych právnych posúdení, keď dospel k záveru, že štyria výrobcovia vybraní do vzorky boli priamo dotknutí sporným nariadením.

¹⁴ Pozri v tomto zmysle najmä rozsudok zo 17. marca 2016, Portmeirion Group (C-232/14, EU:C:2016:180, body 23 až 32 a citovanú judikatúru). Pripomínam, že výlučne Súdny dvor je v tomto kontexte príslušný vyhlásiť neplatnosť aktu Únie a že súd, proti rozhodnutiam ktorého nemožno podať opravný prostriedok podľa vnútroštátneho práva, musí prerušiť konanie a podať na Súdny dvor návrh na začatie prejudiciálneho konania na posúdenie platnosti, pokiaľ sa tento súd domnieva, že jeden alebo viaceré dôvody neplatnosti, ktoré mu boli predložené, sú dôvodné: pozri v tomto zmysle najmä rozsudky z 10. januára 2006, IATA a ELFAA (C-344/04, EU:C:2006:10, body 27 až 32); z 28. apríla 2015, T & L Sugars a Sidul Açúcares/Komisia (C-456/13 P, EU:C:2015:284, body 44 až 48), a z 13. marca 2018, European Union Copper Task Force/Komisia (C-384/16 P, EU:C:2018:176, bod 115).

102. Z tohto dôvodu navrhujem, aby Súdny dvor vyhovel prvej časti prvého odvolacieho dôvodu Rady a zrušil napadnutý rozsudok bez toho, aby bolo potrebné preskúmať druhú časť tohto odvolacieho dôvodu. Následky, ktoré treba vyvodiť z tohto zrušenia na spor v prvom stupni, preskúmam v bode 251 nižšie.

103. Chcem však spresniť, že navrhované zrušenie napadnutého rozsudku je iba čiastočné. Týka sa totiž iba prípustnosti žaloby podanej na prvom stupni združeniami GE a RFA v mene štyroch amerických výrobcov bioetanolu vybraných do vzorky a nie v ich vlastnom mene alebo v mene členov týchto združení iných ako sú uvedení výrobcovia vybraní do vzorky.

104. Keďže dôvodnosť úvah Všeobecného súdu týkajúcich sa týchto ďalších aspektov prípustnosti žaloby združení GE a RFA je predmetom vzájomného odvolania podaného týmito združeniami, treba ju teda v tomto štádiu preskúmať.

C. O vzájomnom odvolaní

105. Pred preskúmaním dôvodov uvedených na podporu vzájomného odvolania, ktoré podali združenia GE a RFA, treba analyzovať námietky, ktoré uviedla Komisia voči jeho prípustnosti.

1. O prípustnosti vzájomného odvolania

a) Zhrnutie argumentácie strán

106. Komisia vo svojej odpovedi a duplike k vzájomnému odvolaniu tvrdí, po prvé, že toto odvolanie je neprípustné v rozsahu, v akom bolo podané advokátom, ktorý bol poverený advokátom splnomocneným združeniami GE a RFA, pri porušení článku 44 ods. 1 písm. b) Rokovacieho poriadku Súdneho dvora. Podľa Komisie toto subdelegovanie právomoci nie je povolené uvedeným článkom Rokovacieho poriadku Súdneho dvora a v každom prípade nebolo kryté splnomocnením, ktoré združenia GE a RFA udelili p. Vanderovi Schuerenovi na účely ich zastupovania v rámci prejednávanej veci.

107. Po druhé Komisia tvrdí, že vzájomné odvolanie, ktoré podali združenia GE a RFA, je neprípustné z dôvodu, že tieto združenia nie sú, vzhľadom na ich príslušné stanovky, platne oprávnené zastupovať obchodné záujmy svojich členov.

108. Združenia GE a RFA spochybňujú tieto dve tvrdenia.

b) Posúdenie

109. Nezávisle na otázke, či je Komisia – ktorá v predmetnej veci nie je ani účastníčkou konania, ktorá podala hlavné odvolanie, ani inštitúciou, ktorá prijala sporné nariadenie a preto nie je, na rozdiel od Rady, „odporkyňou“ v rámci vzájomného odvolania – oprávnená samostatne vzniesť námietku neprípustnosti, ktorú nevzniesla Rada, jej námietky neprípustnosti vzájomného odvolania musia byť podľa môjho názoru zamietnuté.

110. Pokiaľ ide o prvé tvrdenie, pripomínam, že podľa článku 119 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, uplatniteľného na vzájomné odvolanie podľa článku 177 ods. 2 tohto rokovacieho poriadku, advokáti sú povinní do kancelárie uložiť úradný doklad alebo plnomocnenstvo udelené účastníkom konania, ktorého zastupujú. Rovnako, článok 173 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora spresňuje, že článok 119 ods. 2 tohto poriadku sa použije primerane na vyjadrenie k odvolaniu.

Navyš, z článku 44 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora vyplýva, že na účely požívania výsad, imunít a výhod stanovených v článku 43 tohto rokovacieho poriadku musia advokáti vopred preukázať svoje postavenie plnomocenstvom udeleným účastníkom konania, ktorého zastupujú, ak je tento účastník konania právnická osoba.

111. Vyplýva z toho, že na účely platného zastupovania účastníka konania pred Súdny dvorom, ako aj v rámci konania o odvolaní a o vzájomnom odvolaní, musí advokát disponovať úradným dokladom alebo osvedčením vystaveným týmto účastníkom konania.

112. Bez spochybnenia platnosti splnomocnenia, ktoré vydali združenia GE a RFA p. Vanderovi Schuerenovi na účely ich zastupovania v rámci tohto sporu Komisia tvrdí, že tento advokát poveril zastupovaním uvedených dvoch účastníkov konania pána Peristerakiho.

113. Toto tvrdenie však vychádza z nesprávneho výkladu dokumentov predložených Súdny dvorom. Hoci je totiž pravda, že p. Peristeraki podal vzájomné odvolanie elektronickou formou použitím účtu, ktorý mu dával prístup k internetovej aplikácii s názvom „e-Curia“¹⁵, pravdou ostáva, že p. Vander Schueren podpísal originál vzájomného odvolania, ako aj napokon vyjadrenie k hlavnému odvolaniu. Tento advokát teda nesubdelegoval splnomocnenie, ktoré mu udelili združenia GE a RFA, na účely zastupovania týchto združení pred Súdny dvorom.

114. Pokiaľ ide o druhé tvrdenie Komisie, ani to podľa môjho názoru nemôže uspieť, pretože by mohlo nanajvýš viesť k neprípustnosti druhého dôvodu uvedeného na podporu vzájomného odvolania, ale nie k neprípustnosti tohto vzájomného odvolania v celom rozsahu. Výhrada Komisie je totiž zjavne neúčinná v rozsahu, v akom sa týka prvého dôvodu vzájomného odvolania, ktorý sa vzťahuje na posúdenia Všeobecného súdu o aktívnej legitimácii združení GE a RFA konať *nie v mene ich členov, ale v ich vlastnom mene*. Pokiaľ ide o námietku neprípustnosti druhého dôvodu vzájomného odvolania, táto sa prekrýva s námietkou neprípustnosti uvedenou Komisiou vo vyjadrení k odvolaniu, týkajúcou sa nedostatku reprezentatívnosti a aktívnej legitimácie združení GE a RFA konať v mene amerických výrobcov bioetanolu pred Všeobecným súdom, ktorú navrhujem zamietnuť v bodoch 50 a 51 vyššie. Vzhľadom na to, že tieto úvahy sú platné aj pokiaľ ide o prípustnosť vzájomného odvolania podaného združeniami GE a RFA, dovoľujem si na ne odkázať.

115. Z tohto dôvodu navrhujem, aby Súdny dvor zamietol námietku neprípustnosti vznesenú Komisiou v súvislosti s prípustnosťou vzájomného odvolania.

116. Treba teda preskúmať obidva dôvody vzájomného odvolania. Vzhľadom na to, že druhý z týchto dôvodov sa týka, podobne ako prvý dôvod hlavného odvolania Rady, prípustnosti žaloby podanej na prvom stupni v mene členov združení GE a RFA (v rozsahu, v akom sa teraz týka iných členov týchto združení než sú štyria americkí výrobcovia bioetanolu vybraní do vzorky), navrhujem vymeniť poradie analýzy týchto dôvodov a začať teda analýzou druhého dôvodu.

15 Najmä pri uplatnení rozhodnutia Súdneho dvora z 13. septembra 2011 o podávaní a doručovaní procesných písomností prostredníctvom aplikácie e-Curia (Ú. v. EÚ C 289, 2011, s. 7).

2. O druhom dôvode vzájomného odvolania, založenom na nesprávnom právnom posúdení, pokiaľ ide o odmietnutie uznať aktívnu legitímáciu združení GE a RFA konať v mene iných svojich členov, než sú štyria americkí výrobcovia vybraní do vzorky

a) Zhrnutie argumentácie strán

117. Združenia GE a RFA tvrdia, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že neuznal ich aktívnu legitímáciu konať v mene iných svojich členov, než sú štyria americkí výrobcovia bioetanolu vybraní do vzorky, a síce po prvé obchodníkov/výrobcov zmesí, spoločností Murex a CHS, a po druhé ostatných členov, ktorí neboli vybraní do vzorky.

118. Všeobecný súd najprv nesprávne rozhodol v bodoch 52 až 55 napadnutého rozsudku, že obhajoba záujmov spoločností Murex a CHS nemohla odôvodniť prípustnosť žaloby, keďže tieto spoločnosti mali iba postavenie „pridružených členov“ v GE a RFA a nemali teda hlasovacie právo. Podľa združení GE a RFA totiž judikatúra Súdneho dvora uznávajúca aktívnu legitímáciu združení nijako nerozlišuje medzi pridruženými a inými členmi a naopak jasne uvádza, že je prípustná žaloba podaná združením konajúcim namiesto jedného alebo viacerých svojich členov, ktorí mohli sami podať prípustnú žalobu.

119. Všeobecný súd tiež nesprávne rozhodol v bodoch 152 až 154 napadnutého rozsudku, že ostatní členovia združení GE a RFA nevybraní do vzorky výrobcov-vývozcov neboli priamo dotknutí sporným nariadením.

120. Združenia GE a RFA dodávajú, že Všeobecný súd tiež opomenul preskúmať otázku ich osobnej dotknutosti. V rámci konania však vystupovali ako zástupcovia všetkých svojich členov.

121. Rada tvrdí, že druhý dôvod vzájomného odvolania je neprípustný a v každom prípade bez právneho základu. Zdôrazňuje predovšetkým, že skúmanie smerujúce na jednej strane k určeniu, či pridružení členovia združení GE a RFA majú dostatočný stupeň členstva na to, aby ich mohli tieto dve združenia zastupovať a na druhej strane, či sporné nariadenie má účinky na členov združení nevybraných do vzorky výrobcov-vývozcov, patrí medzi skutkové otázky a nie právne otázky. Tieto dve združenia však nepreukázali, že posúdenia, ktoré Všeobecný súd urobil v bodoch 52 až 55 napadnutého rozsudku o vzťahoch, ktoré majú so svojimi pridruženými členmi, viedli k skresleniu dôkazov. Rovnako, Všeobecný súd v bodoch 152 až 154 napadnutého rozsudku iba preskúmal skutkové okolnosti bez toho, aby sa zaoberal právnymi otázkami.

122. V každom prípade, podľa názoru Rady sa Všeobecný súd nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď odoprel aktívnu legitímáciu dvom združeniam konať v mene spoločností Murex a CHS. Zdôrazňuje v tomto smere, že združenia GE a RFA neuviedli žiaden dôkaz, ktorý by mohol preukázať, že rozlíšenie medzi „pridruženými“ členmi a ostatnými členmi združení bolo irelevantné na účely určenia jeho aktívnej legitímácie. Uvádza, že v opačnom prípade by pridružený člen združení, ktorý nemôže ovplyvniť rozhodnutia združení, mohol byť zapojený do konania, ktoré by mohlo škodiť jeho záujmom. Rovnako, Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď obom združeniam odoprel aktívnu legitímáciu na konanie v mene ostatných členov, ktorí neboli vybraní do vzorky.

123. Komisia sa pripája k argumentácii Rady.

b) Posúdenie

124. Pokiaľ ide o druhú časť tohto dôvodu vzájomného odvolania, ktorou združenia GE a RFA spochybňujú záver Všeobecného súdu o neprípustnosti žaloby podanej na prvom stupni v mene amerických výrobcov nevybraných do vzorky, táto časť musí byť podľa mňa logicky zamietnutá bez toho, aby bolo potrebné rozhodnúť o jej prípustnosti.

125. Ak sa totiž Všeobecný súd, ako navrhujem Súdneho dvoru rozhodnúť, dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že uznal, že štyria americkí výrobcovia bioetanolu vybraní do vzorky boli priamo dotknutí sporným nariadením a ak, ako si myslím a ako navrhujem v bode 251 nižšie, mal konštatovať neprípustnosť žaloby podanej na prvom stupni, toto konštatovanie platí o to viac pokiaľ ide o žalobu, ktorú združenia GE a RFA podali v mene amerických výrobcov bioetanolu *nevybraných do vzorky*. Výhradám smerujúcim proti bodom 151 až 154 napadnutého rozsudku preto nemožno vyhovieť.

126. Naproti tomu prvá časť druhého dôvodu vzájomného odvolania, ktorou sa vytyka Všeobecnému súdu, že v bodoch 52 až 55 napadnutého rozsudku konštatoval neprípustnosť žaloby, ktorú na prvom stupni podali združenia GE a RFA v mene dvoch obchodníkov/výrobcov zmesí, ktorí sa zúčastnili prešetrovania, a síce spoločností Murex a CHS, je zložitejšia a zdá sa mi v konečnom dôsledku dôvodná.

127. Predovšetkým, hoci sa to Rade nepáči, táto časť je podľa môjho názoru prípustná.

128. Na rozdiel od toho, čo tvrdí Rada, združenia GE a RFA nijako nespochybňujú faktické konštatovanie Všeobecného súdu, podľa ktorého spoločnosti Murex s CHS boli iba pridruženými členmi bez hlasovacieho práva v týchto združeniach. Tieto združenia však Všeobecnému súdu vytykajú, že na účely overenia prípustnosti žaloby o neplatnosť podanej združením zastupujúcim záujmy svojich členov zaviedol kritérium rozlišovania založené v podstate na existencii alebo neexistencii hlasovacieho práva jeho členov v orgánoch združenia, ktoré je svojvoľné a preto nesprávne. Táto otázka, ktorá sa dotýka aj rozsahu preskúmania, prvostupňovým súdom, prípustnosti žaloby, ktorá mu bola podaná, je určite právnou otázkou, ktorá patrí do právomoci Súdneho dvora rozhodujúceho v rámci odvolania.

129. Po týchto úvahách musí východisko vecného preskúmania tejto časti podľa mňa pozostávať z pripomenutia, že podľa predmetného prípadu prípustnosť žaloby profesijného združenia, ktoré je poverené obhajovaním kolektívnych záujmov svojich členov, závisí od aktívnej legitímácie podnikov, ktoré zastupuje alebo niektorých z nich¹⁶.

130. Žaloba podaná združením, ktoré koná v mene jedného alebo viacerých svojich členov oprávnených podať prípustnú žalobu, je prípustná podľa článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ¹⁷ a pokiaľ títo členovia sami nepodali žalobu na obhajovanie svojich vlastných záujmov¹⁸.

131. Združenia GE a RFA nespochybňujú túto judikatúru, tak ako bola správne spomenutá Všeobecným súdom v bodoch 45 a 51 napadnutého rozsudku. Tieto združenia sa okrem toho opierajú o túto judikatúru na účely vyvodenia, že z dôvodu, že postavenie členov, aj „pridružených“ spoločností Murex a CHS nebolo spochybnené, Všeobecný súd mal iba preskúmať, či spoločnosti Murex a CHS boli priamo a osobne dotknuté sporným nariadením na účely určenia, či žaloba, ktorú podali združenia GE a RFA v ich mene, bola prípustná.

132. Vzhľadom na jednotlivé konštatovania Všeobecného súdu sa prikláňam k názoru, že združenia GE a RFA majú pravdu.

16 Pozri v tomto zmysle najmä rozsudky z 22. júna 2006, Belgicko a Forum 187/Komisia (C-182/03 a C-217/03, EU:C:2006:416, bod 56), a z 13. marca 2018, European Union Copper Task Force/Komisia (C-384/16 P, EU:C:2018:176, bod 87).

17 Pozri rozsudok z 22. decembra 2008, British Aggregates/Komisia (C-487/06 P, EU:C:2008:757, bod 39 a citovanú judikatúru).

18 Pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. júna 2009, Confservizi/Komisia (T-292/02, EU:T:2009:188, bod 55), a uznesenie z 29. marca 2012, Asociación Española de Banca/Komisia (T-236/10, EU:T:2012:176, bod 25).

133. Pripomínam predovšetkým, že Všeobecný súd v bodoch 42 a 78 napadnutého rozsudku správne rozhodol, že združenia GE a RFA zastupovali „záujmy amerického odvetvia výroby bioetanolu“. Inými slovami, ako som tiež spresnil v bodoch 50 a 51 vyššie, Všeobecný súd sa správne domnieval, že predmet činnosti každého z týchto združení ich oprávňoval konať na účely obhajovania kolektívnych záujmov ich členov.

134. Ďalej je nesporné, že hoci majú postavenie „pridruženého“ člena, tak spoločnosť Murex ako aj CHS patria do kategórie „členov“ združení GE a RFA a zúčastňujú sa na zasadnutiach týchto združení.

135. Napokon, žiaden bod napadnutého rozsudku neuvádza, že združenia GE a RFA, ktoré sa zúčastnili prešetrovania vedeného Komisiou a ktorých ciele v zmysle stanov zahŕňajú obhajovanie kolektívnych záujmov svojich členov, museli získať od týchto členov osobitné poverenie, po hlasovaní týchto členov, aby ich mohli zastupovať pred súdom.

136. Všeobecný súd však v bode 55 napadnutého rozsudku konštatoval, že „bez hlasovacieho práva pritom spoločnosti CHS a Murex nemajú možnosť uplatňovať *svoje záujmy* pri ich prípadnom zastupovaní dotknutým združením. Za týchto podmienok a ak neexistujú iné skutočnosti, ktoré by mohli preukázať, že „pridružený“ člen má takú možnosť uplatňovať *svoje záujmy*, treba konštatovať, že v prejednávanej veci združenie [RFA] nemá aktívnu legitimáciu v rozsahu, v akom tvrdí, že zastupuje spoločnosť CHS, a že združenie [GE] nemá aktívnu legitimáciu v rozsahu, v akom tvrdí, že zastupuje spoločnosť Murex“.¹⁹

137. Týmto záverom teda Všeobecný súd v konečnom dôsledku zaviedol dodatočné kritérium k podmienkam vyžadovaným judikatúrou uvedenou v bodoch 129 a 130 vyššie, a síce, že združenia GE a RFA mali nielen preukázať, na účely konania v mene spoločností Murex a CHS, že tieto spoločnosti boli priamo a osobne dotknuté sporným nariadením, ale aj, a vopred, že tieto subjekty museli mať možnosť, pod hrozbou neprípustnosti žaloby podanej združeniami GE a RFA, „uplatňovať“ svoje osobné záujmy v orgánoch týchto združení pred každým konaním smerujúcim k obhajobe kolektívnych záujmov, ktorých ochranou sú dané združenia poverené.

138. Dodanie tohto kritéria, úvahou súdu, k už dostatočne prísny podmienkam prípustnosti stanoveným v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ, predstavuje podľa mňa porušenie tohto ustanovenia, ktoré je navyše nedostatočne odôvodnené.

139. Okrem toho prístup, ktorý zaujal Všeobecný súd, môže byť zdrojom právnej neistoty pre dotknuté právnické osoby, či svojvôle, ako to tvrdia združenia GE a RFA.

140. Tento prístup totiž nevyhnutne prináša otázku, aké sú jeho hranice a ako by mali byť upravené obdobné situácie. Aký by to malo následok pre prípustnosť žaloby podanej profesijným združením splnomocneným obhajovať kolektívne záujmy svojich členov, z ktorých sa prípadne jeden nezúčastňuje na rozhodnutí podať žalobu o neplatnosť na súd Únie, nepridá sa k nej alebo sa od nej dištancuje? Ako by to bolo s prípustnosťou žaloby združenia v mene svojich členov, ktorí by mohli vykonávať svoje hlasovacie právo iba čiastočne pri niektorých rozhodnutiach združenia?

141. Navyše, v kontexte združení, ktorých stanovy sú upravené právom tretej krajiny, tak ako v prejednávanej veci, nie je vylúčené, že ak by sa mal sledovať prístup Všeobecného súdu, praktické úvahy, ako porušenie práva tejto krajiny alebo ťažkosti s porozumením jazyka alebo jazykov, ktorými sa v nej hovorí, by viedli k tomu, že by sa s rovnakými situáciami zaobchádzalo rozdielne. Boli by v takom prípade inštitúcie a neskôr Všeobecný súd schopné posúdiť rovnakým spôsobom stanovy profesijného združenia zastupujúceho napríklad thajský priemysel upravený thajským právom?

¹⁹ Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

142. Preto sa vzhľadom na tieto úvahy domnievam, že Všeobecný súd sa tým, že podriadil prípustnosť žaloby združení GE a RFA v mene spoločností Murex a CHS kritériu, predbežnému a dodatočnému k podmienkam stanoveným v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ, dopustil nesprávneho právneho posúdenia, čo v tomto bode musí viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku.

143. Následky, ktoré treba vyvodíť z tohto zrušenia na spor v prvom stupni, preskúmam v bode 252 nižšie.

3. O prvom dôvode vzájomného odvolania, založenom na nesprávnom obmedzení rozsahu aktívnej legitímácie združení GE a RFA konať vo svojom vlastnom mene

a) Zhrnutie argumentácie strán

144. Po prvé, združenia GE a RFA spochybňujú konštatovanie Všeobecného súdu uvedené v bode 79 napadnutého rozsudku, podľa ktorého sporné nariadenie nezmenilo ich právne postavenie, ich práva a povinnosti. Domnievajú sa, že nariadenie zavádzajúce antidumpingové clo môže ovplyvniť právnu situáciu jednotlivca inak než len samotným zaplatením antidumpingového cla. Zdôrazňujú tiež, že sa aktívne zúčastnili na správnom konaní s cieľom náležite zastupovať svojich členov pred inštitúciami Únie. Navyše, združenia GE a RFA uvádzajú, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 86 napadnutého rozsudku vylúčil relevantnosť rozsudku z 24. marca 1993, CIRFS a i./Komisia (C-313/90, EU:C:1993:111), z dôvodu, že postavenie žalobcov ako zastupiteľských združení nebolo porovnateľné s postavením sprostredkovateľa konajúceho formálne v mene svojich členov, ako v tejto veci.

145. Po druhé, združenia GE a RFA spochybňujú záver Všeobecného súdu uvedený v bodoch 85 a 87 napadnutého rozsudku, podľa ktorého mohli byť považované za priamo a osobne dotknuté napadnutým nariadením iba podľa desiateho dôvodu ich žaloby, smerujúceho k ochrane procesných záruk, ktoré im priznáva článok 6 ods. 4, článok 19 ods. 1 a 2 a článok 20, ods. 2, 4, a 5 základného nariadenia.

146. Tieto združenia zdôrazňujú, že dva rozsudky, o ktoré sa Všeobecný súd oprel v tomto ohľade, a síce rozsudok zo 4. októbra 1983, Fediol/Komisia (191/82, EU:C:1983:259, bod 31), a zo 17. januára 2002, Rica Foods/Komisia (T-47/00, EU:T:2002:7, bod 55), neumožňujú preukázať dôvodnosť tohto záveru. Hoci z týchto rozsudkov možno vyvodíť, že jednotlivec môže byť osobne dotknutý určitým aktom len vtedy, „keď mu uplatniteľná právna úprava Únie poskytuje isté procesné záruky“, nepodporujú však stanovisko, podľa ktorého by táto aktívna legitímácia mala byť obmedzená len na dôvody uvádzajúce porušenie procesných práv.

147. Združenia GE a RFA sa domnievajú, že po konštatovaní priamej a osobnej dotknutosti jednotlivca musí byť žaloba tohto jednotlivca považovaná za prípustnú v celom rozsahu. Všetky dotknuté strany v zmysle základného nariadenia, či sú to výrobcovia, vývozcovia, dovozcovia alebo ich zastupujúce združenia, majú podľa tohto nariadenia rovnaké práva.

148. Rada, ku ktorej sa pridáva Komisia, uvádza, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď obmedzil individuálnu aktívnu legitímáciu dvoch združení na ich desiaty žalobný dôvod, založený na porušení ich procesných záruk.

b) Posúdenie

149. Na úvod pripomínam, že Všeobecný súd pri rozhodovaní o osobnom záujme združení GE a RFA, v bodoch 85 a 87 napadnutého rozsudku uznal, že tieto združenia boli priamo a osobne dotknuté sporným nariadením v rozsahu, v akom sa na nich ako na dotknutých účastníkov konania vzťahovali procesné záruky priznané článkom 6 ods. 7, článkom 19 ods. 1 a 2 a článkom 20, ods. 2, 4 a 5 základného nariadenia. Všeobecný súd z toho vyvodil, že združenia GE a RFA teda mohli prípustným spôsobom uviesť iba desiaty dôvod žaloby podanej na prvom stupni, keďže to bol jediný žalobný dôvod smerujúci k ochrane ich procesných práv.

150. Treba uviesť, že žiaden z účastníkov konania nespochybňuje, že Všeobecný súd správne uznal prípustnosť desiateho dôvodu žaloby podanej na prvom stupni, a ani posúdenie Všeobecného súdu, podľa ktorého iba tento dôvod smeroval k ochrane procesných práv, priznaných v tomto prípade združeniam GE a RFA v súlade s vyššie citovanými ustanoveniami základného nariadenia.

151. Naproti tomu, združenia GE a RFA vytýkajú Všeobecnému súdu, že vymedzil rozsah prípustnosti ich žaloby v ich vlastnom mene na daný žalobný dôvod, pričom podľa ich názoru sú oprávnené, po uznaní ich práva podať žalobu, namietať voči zákonnosti sporného nariadenia z meritórneho hľadiska.

152. Združenia GE a RFA na podporu tejto argumentácie uvádzajú v podstate tri výhrady voči posúdeniu Všeobecného súdu uvedenému v bodoch 79, 81 a 85 až 87 napadnutého rozsudku, z ktorých žiadnu nepovažujem za dôvodnú.

153. Po prvé treba podľa mňa zjavne zamietnuť kritiku voči bodu 79 napadnutého rozsudku, podľa ktorej Všeobecný súd nesprávne dospel k záveru, že združenia GE a RFA neboli priamo dotknuté sporným nariadením v rozsahu, v akom ukladá antidumpingové clá. Nezávisle na nesprávnom právnom posúdení konštatovanom vyššie je totiž podľa môjho názoru zrejmé, že ako rozhodol Všeobecný súd, uloženie antidumpingového cla nezmenilo individuálnu právnu situáciu združení GE a RFA, keďže im najmä neukladá žiadnu povinnosť a tieto združenia neboli povinné individuálne zaplatiť dané clo.

154. Po druhé, pokiaľ ide o výhradu týkajúcu sa bodov 81 a 85 až 87 napadnutého rozsudku, treba predovšetkým zdôrazniť, že v súlade s judikatúrou správne pripomenutou Všeobecným súdom v bode 81 napadnutého rozsudku, skutočnosť, že sa osoba zúčastní na procese prijímania aktu Únie, ju môže individualizovať vo vzťahu k dotknutému aktu len v prípade, že v prospech tejto osoby sa na základe právnej úpravy Únie stanovili procesné záruky²⁰.

155. Je pravda, ako tvrdia združenia GE a RFA, že z rozsudku zo 4. októbra 1983 Fediol/Komisia (191/82, EU:C:1983:259, bod 31) výslovne nevyplýva, že uznanie týchto procesných záruk v prospech združení, akými sú GE a RFA, vedie k tomu, že prípustným je iba žalobný dôvod založený na údajnom porušení uvedených záruk.

²⁰ Pozri rozsudky zo 4. októbra 1983, Fediol/Komisia (191/82, EU:C:1983:259, bod 31), a z 1. apríla 2004, Komisia/Jégo-Quéré (C-263/02 P, EU:C:2004:210, bod 47); pozri tiež uznesenia zo 17. februára 2009, Galileo Lebensmittel/Komisia (C-483/07 P, EU:C:2009:95, bod 53), a z 5. mája 2009, WWF-UK/Rada (C-355/08 P, neuverejnené, EU:C:2009:286, bod 43 a citovanú judikatúru).

156. Súdny dvor však už rozhodol, pri pripomenutí tohto rozsudku a zamietnutí odvolania ako zjavne nedôvodného, že osobe alebo subjektu, ktorý má takéto procesné právo, nemôže byť na základe akejkoľvek procesnej záruky priznaná aktívna legitímácia na podanie žaloby proti aktu Únie, ktorou napáda jeho zákonnosť z meritórneho hľadiska²¹. Ako totiž vyplýva najmä z rozsudku zo 4. októbra 1983, Fediol/Komisia (191/82, EU:C:1983:259, bod 31), presný rozsah práva jednotlivca na podanie žaloby proti aktu Únie totiž závisí od právneho postavenia, ktoré mu priznáva právo Únie, ktoré má chrániť takto priznané oprávnené záujmy.

157. Vyplýva z toho, že iba samotné poukázanie na existenciu procesných záruk a aj v prípade, že by sa na odvolateľov v rámci vzájomného odvolania mohli osobne vzťahovať tieto procesné záruky, nemôže viesť k prípustnosti žaloby v rozsahu, v akom sa zakladá na dôvodoch týkajúcich sa porušenia hmotnoprávných predpisov²².

158. V prejednávanej veci však združenia GE a RFA na podporu svojho vzájomného odvolania neuviedli, a už vôbec nepreukázali, že základné nariadenie priznávalo zastupiteľským združeniam v ich vlastnom mene vecné práva alebo im ukladalo v ich vlastnom mene povinnosti hmotnoprávnej povahy, ktoré by presiahli procesné záruky, ktoré sú im uznané daným nariadením a ktoré by odôvodnili, aby Všeobecný súd preskúmal ostatné dôvody žaloby podanej na prvom stupni uvádzané danými združeniami individuálne, vo vzťahu k vecnej platnosti sporného nariadenia.

159. Z tohto dôvodu druhá výhrada vznesená združeniami GE a RFA nemôže podľa mňa uspieť.

160. Po tretie, združenia GE a RFA vytykajú Všeobecnému súdu, že v prejednávanej veci vylúčil riešenie, ktoré vyplýva z rozsudku z 24. marca 1993, CIRFS a i./Komisia (C-313/90, EU:C:1993:111, body 28 až 30), keď zamietol stanovisko týchto združení, podľa ktorého mali postavenie porovnateľné s postavením sprostredkovateľa v zmysle daného rozsudku, ktoré im teda priznáva aktívnu legitímáciu.

161. Je pravda, že úloha, ktorú malo združenie v rámci postupu, ktorý viedol k prijatiu aktu v zmysle článku 263 ZFEÚ, môže odôvodniť prípustnosť žaloby podanej týmto združením, aj keď jeho členovia nie sú priamo a osobne dotknutí uvedeným aktom, najmä ak bolo týmto aktom ovplyvnené jeho postavenie vyjednávajúca²³.

162. Vzhľadom však na to, že rozsudok z 24. marca 1993, CIRFS a i./Komisia (C-313/90, EU:C:1993:111) nebol v prejednávanej veci uplatniteľný, sa domnievam, že Všeobecný súd sa nedopustil žiadneho nesprávneho právneho posúdenia.

163. Treba totiž pripomenúť, že vo veci, ktorá viedla k tomuto rozsudku, bolo združenie CIRFS partnerom Komisie pri zavádzaní „disciplíny“ v oblasti pomoci v odvetví syntetických vlákien, ako aj jej predĺžením a prispôbením a aktívne viedlo rokovania s Komisiou v rámci konania, ktoré predchádzalo sporu, predovšetkým tým, že jej predkladalo písomné pripomienky a udržiavalo úzky kontakt s príslušnými službami tejto inštitúcie²⁴.

21 Uznesenie z 5. mája 2009, WWF-UK/Rada (C-355/08 P, neuvverejnené, EU:C:2009:286, bod 44).

22 Pozri v tomto zmysle uznesenie z 5. mája 2009, WWF-UK/Rada (C-355/08 P, neuvverejnené, EU:C:2009:286, body 47 a 48).

23 Pozri v tomto zmysle najmä rozsudok z 13. marca 2018, European Union Copper Task Force/Komisia (C-384/16 P, EU:C:2018:176, bod 88 a citovanú judikatúru).

24 Ako bolo Súdnym dvorom zhrnuté v rozsudku z 9. júla 2009, 3F/Komisia (C-319/07 P, EU:C:2009:435, bod 86).

164. Podľa judikatúry Súdneho dvora sa teda vec, ktorá viedla k rozsudku CIRFS a i./Komisia (C-313/90, EU:C:1993:111), týkala osobitnej situácie, v ktorej mal navrhovateľ postavenie vyjednávača, ktoré bolo úzko spojené s predmetom samotného sporného rozhodnutia, čo ho stavalo do takej skutkovej situácie, ktorá ho individualizovala vo vzťahu k akejkoľvek inej osobe²⁵, skutkovej situácie uvedenej v rámci konaní podľa článku 108 ods. 2 ZFEÚ, ktorú samotný Súdny dvor kvalifikoval za osobitnú, respektíve výnimočnú²⁶.

165. Združenia GE a RFA však vôbec nepreukázali, že ako profesijní zástupcovia výrobného odvetvia, ktoré môže byť predmetom antidumpingových opatrení prijatých Radou, bola ich situácia porovnateľná s výnimočnou situáciou vyjednávatela, o ktorú išlo vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 24. marca 1993, CIRFS a i./Komisia (C-313/90, EU:C:1993:111), ako správne rozhodol Všeobecný súd v bode 86 napadnutého rozsudku.

166. Navrhujem teda zamietnuť tretiu výhradu, ako aj prvý dôvod vzájomného odvolania v celom rozsahu.

167. V tomto štádiu, za predpokladu, že by sa Súdny dvor v rozpore s tým, čo navrhujem, rozhodol zamietnuť prvý dôvod hlavného odvolania Rady, treba subsidiárne preskúmať druhý a tretí dôvod tohto odvolania, ktoré sa oba týkajú vecnej stránky sporu, o ktorom rozhodol Všeobecný súd.

D. O druhom dôvode hlavného odvolania, založenom na nesprávnom výklade článku 9 ods. 5 základného nariadenia

168. Rada na úvod uvádza, že Všeobecný súd dospel k záveru, podľa analýzy uskutočnenej v bodoch 174 až 246 napadnutého rozsudku, že inštitúcie boli povinné bez výnimky vypočítať sadzbu individuálneho dumpingového cla pre každého výrobcu vybraného do vzorky. Domnieva sa, že ani antidumpingová dohoda WTO, ani článok 9 ods. 5 základného nariadenia nevyžadujú, aby inštitúcie urobili nemožné, keďže štruktúra a spôsob fungovania výrobného odvetvia bioetanolu jednoducho neponúkajú žiadny spôsob výpočtu individuálneho rozpätia pre štyroch výrobcov vybraných do vzorky, zastúpených združeniami GE a RFA.

169. Druhý odvolací dôvod v podstate obsahuje tri časti. Prvá časť je založená na nesprávnom právnom posúdení, keď Všeobecný súd nesprávne rozhodol, že článok 9 ods. 5 základného nariadenia vykonáva články 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO a musí byť predmetom konformného výkladu s týmito ustanoveniami, ktorý je *contra legem*. Druhou časťou druhého odvolacieho dôvodu Rada vytýka Všeobecnému súdu, že skreslil pojem „dodávateľ“, uvedený v článku 9 ods. 5 základného nariadenia, jeho rozšírením na štyroch amerických výrobcov bioetanolu vybraných do vzorky. Napokon, v tretej časti Rada vytýka Všeobecnému súdu, že nesprávne vykladal pojem „praktickej nemožnosti“ v zmysle článku 9 ods. 5 základného nariadenia.

25 Pozri rozsudok z 9. júla 2009, 3F/Komisia (C-319/07 P, EU:C:2009:435, bod 87 a citovanú judikatúru).

26 Rozsudok z 9. júla 2009, 3F/Komisia (C-319/07 P, EU:C:2009:435, body 88 až 92).

1. O prvej časti druhého odvolacieho dôvodu, založenej na nesprávnom právnom posúdení v súvislosti s konštatovaním, že článok 9 ods. 5 základného nariadenia vykonáva články 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO a musí byť vykladaný v súlade s týmito ustanoveniami

a) Argumentácia účastníkov konania

170. Všeobecný súd sa podľa Rady dopustil viacerých nesprávnych právnych posúdení pri výklade článku 9 ods. 5 základného nariadenia s ohľadom na články 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO, vychádzajúc v tomto smere zo zámeru, ktorý vyjadril normotvorca Únie pri zmene tohto nariadenia v roku 2012 na účely výkonu rozhodnutia odvolacieho orgánu WTO na urovnávanie sporov z 15. júla 2011 vo veci ES – Spojovacie materiály (WT/DS397/AB/R) (ďalej len „správa „Spojovacie materiály““).

171. Všeobecný súd sa predovšetkým nesprávne domnieval, v bodoch 174 až 184 napadnutého rozsudku, že článok 9 ods. 5 základného nariadenia vykonáva tak článok 9.2, ako aj článok 6.10 antidumpingovej dohody WTO. Sú to však ustanovenia článku 9 ods. 6 a článku 17 základného nariadenia, ktoré majú za cieľ vykonať článok 6.10 antidumpingovej dohody WTO, a nie ustanovenia článku 9 ods. 5 Rada zdôrazňuje, že Všeobecný súd sa v tomto ohľade oprel o skutočnosť, v bodoch 178 a 179 napadnutého rozsudku, že nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 765/2012 z 13. júna 2012, ktorým sa mení a dopĺňa nariadenie Rady (ES) č. 1225/2009 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva²⁷, zmenilo článok 9 ods. 5 základného nariadenia z dôvodu jeho rozporu s článkami 6.10, 9.2 a 18.4 antidumpingovej dohody WTO, konštatovaného v správe „Spojovacie materiály“. Podľa Rady však okrajová zmena článku 9 ods. 5 základného nariadenia nariadením č. 765/2012 nemôže viesť k záveru, že pôvodné znenie tohto ustanovenia odrážalo záväzok Únie prebrať články 6.10, 9.2 a 18.4 antidumpingovej dohody WTO do jej právneho poriadku.

172. Rada ďalej tvrdí, že je rozdiel medzi znením článku 9 ods. 5 základného nariadenia a článkom 9.2 antidumpingovej dohody WTO, keďže toto druhé ustanovenie sa obmedzuje na uloženie povinnosti „menovať“ dodávateľov a nie na „určenie výšky cla“. Na porušenie antidumpingovej dohody WTO konštatované v správe „Spojovacie materiály“, týkajúce sa iba dovozov z krajín s netrhovým hospodárstvom, sa preto nemožno odvolávať na základe rozsudku zo 7. mája 1991, Nakajima/Rada (C-69/89, body 26 až 31).

173. Rada napokon uvádza, že výklad článku 9 ods. 5 základného nariadenia v súlade s článkami 9.2 a 6.10 antidumpingovej dohody WTO, podaný Všeobecným súdom v bodoch 227 až 233 napadnutého rozsudku, je *contra legem*. Štruktúra, vývoj a znenie článku 9 ods. 5 základného nariadenia totiž jasne naznačujú, že normotvorca Únie chcel umožniť orgánom povereným prešetrovaním stanoviť sadzbu cla na celoštátnej úrovni namiesto individuálnych sadzieb cla v prípadoch, kedy určenie individuálnych colných sadzieb „nie je prakticky možné“, a nie iba v prípade využitia vzorky. Tým, že Všeobecný súd rozhodol v bodoch 227 až 233 napadnutého rozsudku, že nič v znení z článku 9 ods. 5 základného nariadenia neodporovalo výkladu slovného spojenia „nie je prakticky možné“ v súlade s článkami 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO, prekročil podľa názoru Rady hranice konformného výkladu.

174. Komisia sa pridáva k argumentácii Rady, pričom uznáva „úzku podobnosť“ medzi znením článku 9 ods. 5 základného nariadenia a článkom 9.2 antidumpingovej dohody WTO. V svojej replike dodáva, že Súdny dvor v svojom rozsudku zo 4. februára 2016, C & J Clark International a Puma (C-659/13 a C-34/14, EU:C:2016:74, body 85 až 92), rozhodol, že cieľom článku 9 ods. 5 základného nariadenia nie je výkon pravidiel WTO, na základe čoho celá argumentácia združení nemôže uspieť.

²⁷ Ú. v. EÚ L 237, 2012, s. 1.

175. Združenia GE a RFA odpovedajú, po prvé, že rozhodnutím o tom, že normotvorca Únie prejavil prijatím článku 9 ods. 5 základného nariadenia svoj zámer vykonať osobitnú povinnosť prevzatú v rámci antidumpingovej dohody WTO, Všeobecný súd vykonal skutkové zistenie, ktorého spochybnenie Radou bolo v štádiu odvolania neprípustné.

176. Po druhé tieto združenia tvrdia, že Všeobecný súd správne rozhodol, že článok 9 ods. 5 základného nariadenia vykonáva články 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO s ohľadom na nariadenie č. 765/2012. Ak by to tak nebolo, prípustným by bol iba výslovný odkaz.

177. Združenia GE a RFA tiež spochybňujú, že výklad článku 9 ods. 5 základného nariadenia, ktorý je v súlade s článkami 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO, je *contra legem*. Z bodu 339 správy „Spojovacie materiály“ jasne vyplýva, že výnimky z povinnosti stanoviť individuálne dumpingové rozpätia sa týkajú situácie, v ktorej orgán poverený prešetrovaním použije vzorku.

b) Posúdenie

178. Predovšetkým treba pripomenúť, že článok 9 ods. 5 prvý pododsek základného nariadenia v znení uplatniteľnom v prejednávanej veci uvádza, že „antidumpingové clo sa vzťahuje v primeranej výške vo všetkých prípadoch na nediskriminačnom základe na dovoz výrobkov zo všetkých zdrojov, u ktorých sa zistilo, že sú dumpingové alebo spôsobujú ujmu, s výnimkou dovozu z tých zdrojov, v ktorých boli podniky akceptované na základe tohto nariadenia. Nariadenie ukladajúce clo spresní *clo pre* každého *dodávateľa* alebo, ak to *nie je prakticky možné* a vo všeobecnosti vtedy, keď sa uplatňuje článok 2 ods. 7 písm. a) [tohto nariadenia], príslušnú dodávateľskú krajinu“²⁸.

179. Článok 6.10 antidumpingovej dohody WTO stanovuje, že „úrady budú spravidla určovať jednotlivé dumpingové rozpätie pre každého známeho príslušného vývozcu alebo výrobcu výrobku, ktorý je predmetom prešetrenia. V prípadoch, keď je počet vývozcov, výrobcov, dovozcov alebo typov výrobkov tak veľký, že by nebolo možné urobiť také určenie, úrady môžu obmedziť ich preskúmanie ... na primeraný počet zúčastnených strán alebo výrobkov pri použití vzoriek ...“.

180. Článok 9.2 tejto dohody stanovuje, že „ak je na akýkoľvek výrobok vymerané antidumpingové clo, bude sa toto antidumpingové clo vyberať v primeraných výškach, v každom prípade na nediskriminačnom základe, z dovozov tohto výrobku zo všetkých zdrojov, o ktorých sa zistilo, že sú dumpingové a spôsobujú ujmu, s výnimkou dovozov od tých zdrojov, od ktorých sa prijali cenové záväzky podľa podmienok tejto dohody. Úrady oznámia dodávateľa alebo dodávateľov príslušného výrobku. Ak je však dotknutých niekoľko dodávateľov z tej istej krajiny a ak nemožno vymenovať všetkých týchto dodávateľov, úrady môžu oznámiť príslušnú dodávateľskú krajinu.“

181. Rada podporovaná Komisiou v prvej časti tohto odvolacieho dôvodu vytýka Všeobecnému súdu, že v bode 180 napadnutého rozsudku rozhodol, že prijatím článku 9 ods. 5 prvého pododseku základného nariadenia chcel normotvorca Únie splniť konkrétny záväzok prevzatý v rámci WTO, ktorý v tomto prípade obsahujú články 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO, v zmysle judikatúry nazývanej „Nakajima“ (rozsudok zo 7. mája 1991, Nakajima/Rada, C-69/89, EU:C:1991:186). V podstate, podľa úvahy Všeobecného súdu – spochybnenej inštitúciami – sa (pôvodný) zámer normotvorcu Únie vyvodil zo zmeny článku 9 ods. 5 prvého a druhého pododseku nariadením č. 765/2012 v nadväznosti na správu „Spojovacie materiály“.

²⁸ Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

182. Inštitúcie tiež vytýkajú Všeobecnému súdu, že sa na základe predchádzajúcej úvahy domnieval, najmä v bode 184 napadnutého rozsudku, že článok 9 ods. 5 základného nariadenia treba vykladať v súlade s článkami 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO, hoci jasne uznávajú, že existuje analógia alebo „úzka podobnosť“, aby som použil výraz použitý Komisiou, medzi relevantnými ustanoveniami článku 9 ods. 5 základného nariadenia a ustanoveniami článku 9.2 antidumpingovej dohody WTO.

183. S argumentáciou Rady a Komisie súhlasím iba čiastočne.

184. Je pravda, že jednoduché porovnanie znenia článku 9 ods. 5 základného nariadenia, ktorý sa týka uloženia antidumpingového cla a článku 6.10 antidumpingovej dohody WTO, ktorý sa týka uplatnenia postupu výberu vzorky na účely určenia dumpingového rozpätia najmä v prípade veľkého počtu výrobcov a vývozcov, jasne poukazuje na to, že prvý z týchto článkov nemá v žiadnom prípade za predmet prebratie konkrétnej povinnosti obsiahnutej v druhom článku.

185. Okolnosť, že článok 9 ods. 5 základného nariadenia bol v rozsahu, v akom sa jeho ustanovenia týkajú krajín s netrhovým hospodárstvom, považovaný za nezlučiteľný najmä s článkami 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO v správe „Spojovacie materiály“ vôbec neznamená, že zámerom normotvorcu Únie bolo vykonať konkrétnu povinnosť prevzatú podľa článku 6.10 antidumpingovej dohody WTO.

186. Analogická úvaha vyplýva napokon z rozsudku Súdneho dvora zo 4. februára 2016, C & J Clark International a Puma (C-659/13 a C-34/14, EU:C:2016:74), vyhláseného niekoľko mesiacov pred napadnutým rozsudkom, ale ktorý nebol v tomto druhom rozsudku citovaný. Hoci totiž Súdny dvor v tomto rozsudku preskúmal najmä správu „Spojovacie materiály“, pripomínajúc, že orgán na urovnávanie sporov WTO konštatoval, že časť ustanovení článku 9 ods. 5 základného nariadenia uplatniteľného v danej dobe nebola zlučiteľná s niektorými pravidlami WTO, nebránilo mu to domnievať sa, že jednotlivec sa nemôže odvolávať na antidumpingovú dohodu WTO s cieľom spochybníť zákonnosť nariadenia ukladajúceho konečné antidumpingové clo. Súdny dvor v podstate rozhodol, že v rozsahu, v akom ustanovenia článku 9 ods. 5 prvého a druhého pododseku základného nariadenia odkazovali na článok 2 ods. 7 tohto nariadenia, ktorý zavádzal osobitný režim podrobných pravidiel týkajúcich sa výpočtu normálnej hodnoty vo vzťahu k dovozom z krajín s iným ako trhovým hospodárstvom, tieto ustanovenia tvorili neoddeliteľnú súčasť tohto režimu a predstavovali prejav vôle normotvorcu Únie prijať postup, ktorý je vlastný právnemu poriadku Únie vo vzťahu k uvedeným krajinám, odlišný od pravidiel antidumpingovej dohody WTO²⁹.

187. Nemôžem preto súhlasiť s tvrdením Komisie, podľa ktorého rozsudok zo 4. februára 2016, C & J Clark International a Puma (C-659/13 a C-34/14, EU:C:2016:74) predstavuje ako taký dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku z dôvodu, že Súdny dvor vyhlásil, že článok 9 ods. 5 základného nariadenia nevykonáva žiadnu konkrétnu povinnosť prevzatú v rámci antidumpingovej dohody WTO. Súdny dvor sa totiž na jednej strane v tomto rozsudku vyjadril len k ustanoveniam článku 9 ods. 5 základného nariadenia v danej dobe, ktorý odkazoval na vyššie spomenutý osobitný režim týkajúci sa krajín s iným ako trhovým hospodárstvom, zavedený článkom 2 ods. 7 tohto nariadenia. Rozsudok C & J Clark International a Puma (C-659/13 a C-34/14, EU:C:2016:74) sa teda netýka ostatných ustanovení článku 9 ods. 5 základného nariadenia, ktoré sú stále platné, predovšetkým podstaty jeho prvého pododseku, podľa ktorého nariadenie ukladajúce antidumpingové clo určí výšku cla pre každého dodávateľa alebo, ak to nie je prakticky možné, pre príslušnú dodávateľskú krajinu, v kontexte tretích krajín, ktoré majú trhové hospodárstvo, čo sú ustanovenia, o ktoré ide v prejednávanej veci.

²⁹ Pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. februára 2016, C & J Clark International a Puma (C-659/13 a C-34/14, EU:C:2016:74, body 91 a 92, ako aj 97 a 98).

188. Preto, hoci podľa môjho názoru Všeobecný súd nesprávne konštatoval, že článok 9 ods. 5 základného nariadenia predstavoval výkon konkrétnej povinnosti prevzatej podľa článku 6.10 antidumpingovej dohody WTO, posúdenie Súdneho dvora v rozsudku zo 4. februára 2016, C & J Clark International a Puma (C-659/13 a C-34/14, EU:C:2016:74), však neznamená, že sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď sa domnieval, že normotvorca Únie chcel prijatím článku 9 ods. 5 základného nariadenia vykonať osobitnú povinnosť prevzatú podľa článku 9.2 tejto dohody.

189. Toto nesprávne posúdenie však podľa mňa vyplýva z úvahy uvedenej v bodoch 178 až 183 napadnutého rozsudku. Z týchto bodov napadnutého rozsudku totiž vyplýva, že Všeobecný súd vyvodil zo zmeny článku 9 ods. 5 základného nariadenia nariadením č. 765/2012, v nadväznosti najmä na prijatie správy „Spojovacie materiály“, že normotvorca Únie mal v úmysle vykonať osobitnú povinnosť obsiahnutú v článku 9.2 antidumpingovej dohody WTO prijatím článku 9 ods. 5 základného nariadenia v jeho pôvodnom znení.

190. Po prvé zdá sa mi právne zložité retroaktívne určiť zámer normotvorcu Únie vykonať osobitnú povinnosť prevzatú v rámci antidumpingovej dohody WTO v čase prijatia základného nariadenia v roku 2009 len na základe zmien tohto nariadenia vykonaných v roku 2012. Je naopak nevyhnutné, aby z dotknutého osobitného ustanovenia práva Únie bolo možné vyvodiť, že jeho cieľom je splniť v práve Únie konkrétny záväzok vyplývajúci z dohôd WTO³⁰.

191. Po druhé, zmeny zavedené do článku 9 ods. 5 základného nariadenia v roku 2012 sa týkali, ako som už uviedol, prvého a druhého pododseku daného článku v ich ustanoveniach týkajúcich sa osobitného režimu uplatniteľného na dumping z krajín s iným ako trhovým hospodárstvom, podľa článku 2 ods. 7 tohto nariadenia. Tieto zmeny sa teda netýkali ustanovení článku 9 ods. 5 prvého pododseku, o ktoré ide v prejednávanej veci.

192. Skutočnosť, ktorú uviedol Všeobecný súd v bodoch 182 a 183 napadnutého rozsudku na podporu svojej argumentácie, že tieto zmeny sa práve netýkali ustanovení článku 9 ods. 5 prvého pododseku základného nariadenia, žiadnym spôsobom nepreukazuje, že zámerom normotvorcu Únie v čase prijatia daného článku bolo vykonať konkrétny záväzok prevzatý v rámci antidumpingovej dohody WTO. Domnievam sa skôr, že táto okolnosť podporuje opačné stanovisko.

193. Všeobecný súd teda podľa môjho názoru nesprávne rozhodol, v bodoch 178 až 183, že článok 9 ods. 5 základného nariadenia vykonával konkrétne záväzky prevzaté v rámci článkov 6.10 a 9. 2 antidumpingovej dohody WTO.

194. Toto pochybenie však podľa mňa nestačí na zrušenie napadnutého rozsudku.

195. Ako totiž vyplýva z následného odôvodnenia napadnutého rozsudku, najmä z bodov 184, 193, 227 daného rozsudku, Všeobecný súd sa podľa mňa správne domnieval, že relevantné ustanovenia článku 9 ods. 5 základného nariadenia mali byť vykladané v súlade s článkami 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO, predovšetkým s ohľadom na v podstate zhodné znenie článku 9 ods. 5 základného nariadenia a článku 9.2 antidumpingovej dohody WTO.

30 Pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. júla 2015, Komisia/Rusal Armenal (C-21/14 P, EU:C:2015:494, bod 46).

196. Z principiálneho hľadiska treba pripomenúť, že absencia priameho účinku ustanovenia medzinárodnej dohody nie je prekážkou v tom, aby sa naň odvolalo na účely výkladu v súlade so sekundárnym právom Únie. Súdny dvor už totiž rozhodol, že prednosť medzinárodných dohôd, ktoré uzavrela Únia, pred jej sekundárnou právnou úpravou vyžaduje, aby táto právna úprava bola v čo najširšej možnej miere vykladaná v súlade s týmito dohodami³¹, aj v prípade, že tieto ustanovenia týchto dohôd nemajú priamy účinok³². Rada aj Komisia s tým súhlasia.

197. Využitie výkladu, ktorý je v súlade s aktom sekundárneho práva Únie s ohľadom na medzinárodnú dohodu však predpokladá hermeneutický súlad medzi jednotlivými ustanoveniami, obmedzený na „najširšiu možnú mieru“.

198. To znamená, že predpis sekundárneho práva Únie, ktorý sa má vykladať, musí ponechať priestor pre viacero možných výkladov. Avšak v prípade, že jeho význam je jednoznačný a v rozpore s ustanovením vyššej právnej sily medzinárodnej dohody, daný právny predpis nebude možné vykladať v súlade s týmto ustanovením, pretože iba výkladom *contra legem* – čo by znamenalo zbaviť tento právny predpis jeho normatívneho obsahu - by bolo možné dosiahnuť výsledok, ktorý je v súlade s dohodou³³. V takom prípade musí byť výklad ustanovenia sekundárneho práva Únie určený bez ohľadu na ustanovenie medzinárodného práva.

199. Okrem toho dodávam, že pokiaľ ide o výklad určitých ustanovení dohôd WTO, na ktorý musí byť, pokiaľ je to možné, prihladené pri výklade práva Únie, Súdny dvor opakovane odkázal na správy poroty alebo odvolacieho orgánu WTO na podporu uvedeného výkladu³⁴.

200. V prejednávanej veci treba na jednej strane konštatovať, bez toho, aby sa v tomto štádiu analýzy ďalej pokračovalo v skúmaní znenia článku 9 ods. 5 základného nariadenia a článku 9.2 antidumpingovej dohody WTO, že Rada ani Komisia na podporu výhrady, podľa ktorej Všeobecný súd vykladal článok 9 ods. 5 základného nariadenia spôsobom *contra legem*, nepreukazujú, že relevantné ustanovenia a pojmy článku 9 ods. 5 daného nariadenia museli byť nevyhnutne vykladané spôsobom, ktorý odporuje rovnakým ustanoveniam a pojmom použitým v článku 9.2 antidumpingovej dohody WTO. Naopak tvrdením, v podstate, že tieto ustanovenia a pojmy článku 9 ods. 5 základného nariadenia mali byť predmetom odlišného výkladu, tak užšieho pokiaľ ide o pojem „dodávateľ“ alebo širšieho, pokiaľ ide o prídavné meno „nemožné“, než je výklad podaný Všeobecným súdom, inštitúcie v konečnom dôsledku uznali, že tento článok mohol byť predmetom viacerých možných výkladov³⁵. V takom prípade však prednosť medzinárodných dohôd pred ustanoveniami sekundárneho práva Únie vyžaduje, aby mal prednosť výklad, ktorý je v súlade s ustanoveniami predmetnej medzinárodnej dohody.

31 Pozri najmä rozsudky zo 7. júna 2007, Řízení Letového Provozu (C-335/05, EU:C:2007:321, bod 16), a z 10. novembra 2011, X a X BV (C-319/10 a C-320/10, neuvěřený, EU:C:2011:720, bod 44).

32 Pozri najmä, v súvislosti s GATS, rozsudok zo 7. júna 2007, Řízení Letového Provozu (C-335/05, EU:C:2007:321, bod 16 a citovanú judikatúru), a v súvislosti s Aarhuským dohovorem, rozsudok z 8. marca 2011, Lesoochrannárske zoskupenie (C-240/09, EU:C:2011:125, body 45 a 51). Pozri tiež návrhy, ktoré som predniesol vo veci Řízení Letového Provozu (C-335/05, EU:C:2007:103, bod 57).

33 Pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré som predniesol vo veci Řízení Letového Provozu (C-335/05, EU:C:2007:103, bod 58). Zásada, podľa ktorej výklad v súlade s ustanovením vyššej právnej sily nemôže slúžiť ako základ výkladu *contra legem* je predmetom rozsiahlej judikatúry, rozvinutej v kontexte vzťahov medzi právom Únie a vnútroštátnym právom: pozri najmä rozsudky z 15. januára 2014, Association de médiation sociale (C-176/12, EU:C:2014:2, bod 39) a z 8. novembra 2016, Ognyanov (C-554/14, EU:C:2016:835, bod 66).

34 Pozri najmä rozsudok z 10. novembra 2011, X a X BV (C-319/10 a C-320/10, neuvěřený, EU:C:2011:720, bod 45 a citovanú judikatúru).

35 V tejto súvislosti pripomínam, že Komisia uznala, že existuje „úzka podobnosť“ medzi znením relevantných ustanovení článku 9 ods. 5 základného nariadenia (predovšetkým jeho prvého pododseku) a ustanovením článku 9.2 antidumpingovej dohody WTO. Pokiaľ ide o výraz „nie je prakticky možné“, zo zhrnutia argumentácie Rady pred Všeobecným súdom jasne vyplýva, že Rada obhajovala „všeobecnejší“ výklad tohto výrazu použitého v článku 9 ods. 5 základného nariadenia než je ten, ktorý mohol vyplývať z výkladu rovnakého výrazu použitého v článkoch 9.2 a 6.10 antidumpingovej dohody WTO, s ohľadom na správu „Spojovacie materiály“, a ktorý bol napokon prijatý Všeobecným súdom (pozri najmä body 215 a 227 napadnutého rozsudku).

201. Na druhej strane treba poukázať na to, že Všeobecný súd v bode 222 napadnutého rozsudku pripomenul úzku „podobnosť“ zdôraznenú v bode 344 správy „Spojovacie materiály“ medzi článkom 9.2 a článkom 6.10 antidumpingovej dohody WTO v tom, že tento posledný uvedený článok stanovuje určenie individuálnych dumpingových rozpätí, čo má za následok, že predmetné orgány sú povinné vymerať antidumpingové clá na individuálnom základe, tak ako je stanovené v článku 9.2 tejto dohody.

202. Inštitúcie a predovšetkým Komisia bez toho, aby tvrdili, že Všeobecný súd skreslil správu „Spojovacie materiály“, namietajú zdá sa proti odôvodneniu založenému na znení predmetných ustanovení na základe historického kontextu, štruktúry a cieľa všetkých týchto ustanovení.

203. V tejto súvislosti treba uviesť, že Komisia na podporu tohto tvrdenia prepísala dlhé časti svojho memoranda predloženého pred odvolací orgán v správe „Spojovacie materiály“, odkazujúc na výklad samotného článku 9.2 antidumpingovej dohody WTO, spresňujúc v podstate, že skutočnosť, že tento článok ostal nezmenený aj po pridaní „scenára“ výboru vzoriek v nadväznosti na Uruguay Round, stanoveného v článku 6.10 danej dohody, znamená, že zmysel jeho ustanovení, predovšetkým pojmu „nemožné“, nemohol byť narušený prijatím uvedeného článku 6.10.

204. Táto úvaha, založená na výklade ustanovení článkov 9.2 a 6.10 antidumpingovej dohody WTO podľa mňa vôbec nepreukazuje, že napriek ich analogickému zneniu s ustanoveniami daného článku 9.2, relevantné ustanovenia článku 9 ods. 5 základného nariadenia museli byť nevyhnutne vykladané tak odlišným spôsobom od ustanovení článku 9.2, že jediným možným výkladom ustanovenia sekundárneho práva Únie bol výklad, ktorý je nezlučiteľný s výkladom ustanovenia medzinárodnej dohody.

205. Navyše, ako podrobnejšie preskúvam v bode 231 nižšie, hoci odvolací orgán v správe „Spojovacie materiály“ ostal opatrný pokiaľ ide o zmysel ustanovení článkov 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO, pravdou ostáva, že zamietol stanovisko inštitúcií. Predovšetkým, ako bolo správne poukázané v bode 223 napadnutého rozsudku, odvolací orgán v bode 354 správy „Spojovacie materiály“ spresnil, že článok 9.2 antidumpingovej dohody WTO ukladá úradom povinnosť, aby presne uviedli clá uložené každému dodávateľovi, ibaže by to bolo nemožné, *pokiaľ je dotknutých viacero dodávateľov*. Rovnako ako pred Všeobecným súdom, Rada a Komisia sa teda znovu pokúšajú spochybníť výklad tejto dohody podaný odvolacím orgánom. Takéto uvažovanie však vôbec nepodporuje ich tvrdenie, podľa ktorého sa Všeobecný súd pri výklade článku 9 ods. 5 základného nariadenia v súlade s článkami 9.2 a 6.10 antidumpingovej dohody WTO dopustil chyby, keď prijal výklad *contra legem* ustanovenia sekundárneho práva Únie.

206. Za týchto podmienok treba uznať, že napriek nesprávnym právnym posúdeniam, ktoré sú uvedené v bodoch 184 až 193 vyššie, sa Všeobecný súd správne domnieval, že relevantné ustanovenia článku 9 ods. 5 základného nariadenia museli byť vykladané v súlade s článkami 9.2 a 6.10 antidumpingovej dohody WTO.

207. Navrhujem teda zamietnuť prvú časť druhého dôvodu hlavného odvolania.

2. O druhej časti druhého odvolacieho dôvodu, založenej na skreslení pojmu „dodávateľ“, uvedeného v článku 9 ods. 5 základného nariadenia, rozšíreného na štyroch amerických výrobcov vybraných do vzorky

a) Argumentácia účastníkov konania

208. Rada uznáva, že Všeobecný súd v bode 187 napadnutého rozsudku uplatnil vhodné právne kritérium, keď sa domnieval, že v súlade s článkom 9 ods. 5 základného nariadenia a článkom 9.2 antidumpingovej dohody WTO malo byť individuálne antidumpingové clo v zásade uložené každému „dodávateľovi“. Rada však považuje za právne nesprávny záver Všeobecného súdu, uvedený v bode 201 napadnutého rozsudku, podľa ktorého americkí výrobcovia vybraní do vzorky mali byť uznaní za dodávateľov, keďže boli inštitúciami ponechaní vo vzorke výrobcov/vývozcov. Rada jednak potvrdzuje svoje stanovisko, rozvinuté v rámci prvej časti tohto dôvodu, podľa ktorého článok 9 ods. 5 základného nariadenia nemohol byť vykladaný s ohľadom na článok 6.10 antidumpingovej dohody WTO. Na druhej strane tvrdí, že podľa článku 9 ods. 5 základného nariadenia iba „zdroje [dovozu], u ktorých sa zistilo, že sú dumpingové alebo spôsobujú ujmu“, možno považovať za „dodávateľov“. Americkí výrobcovia vybraní do vzorky, ktorým nebol pripísaný dumping v rozsahu, v akom nerozhodovali, aká časť ich výroby bude vyvázaná a nemali vývoznú cenu, nemohli byť považovaní za dodávateľov. Rada pripomína, že ak boli títo výrobcovia pôvodne zahrnutí do vzorky výrobcov/vývozcov orgánom povereným prešetrovaním, bolo to iba z dôvodu, že vo formulári týkajúcom sa výberu do vzorky nesprávne uviedli, že vyvážali bioetanol.

209. Komisia súhlasí so stanoviskom Rady. Dodáva, že posúdenie Všeobecného súdu uvedené v bodoch 207 až 210 napadnutého rozsudku, podľa ktorého mali inštitúcie vychádzať z článku 2 ods. 9 základného nariadenia, je právne nesprávne. Toto ustanovenie sa totiž týka prípadu existencie „spojenia alebo kompenzačnej dohody medzi vývozcom a dovozcom alebo treťou stranou“, ktorá má za následok neexistenciu vývozných cien alebo jej nespoľahlivosť a teda situácie, v ktorej výrobca skutočne vyváža výrobok. Toto konštatovanie je potvrdené článkom 9.5 antidumpingovej dohody WTO a článkom 11 ods. 4 základného nariadenia, ktoré sa týkajú individuálnych cieľ pre „výrobcov v príslušnej vyvážajúcej krajine, ktorí nevyvážali výrobok do krajiny dovážajúceho člena počas prešetrovania“, čo bola situácia štyroch amerických výrobcov vybraných do vzorky.

210. Združenia GE a RFA uvádzajú, že tvrdenia Rady týkajúce sa výkladu pojmu „dodávateľ“ sú neprípustné v rozsahu, v akom spochybňujú konštatovanie Všeobecného súdu, podľa ktorého ponechaním štyroch amerických výrobcov vo vzorke „výrobcov/vývozcov“ ich samotná inštitúcia urobila „dodávateľmi dumpingového výrobku“. Pokiaľ ide o vec samu, združenia GE a RFA tvrdia, že na rozdiel od toho, čo uvádza Rada, ktorá sa úmyselne snaží zakryť skutočný zmysel článku 9 ods. 5 základného nariadenia, toto ustanovenie nemôže byť vykladané v tom zmysle, že „iba zdroje [dovozu], u ktorých sa zistilo, že sú dumpingové alebo spôsobujú ujmu, možno považovať za dodávateľov“.

b) Posúdenie

211. Predovšetkým treba zamietnuť námietku neprípustnosti tejto časti druhého odvolacieho dôvodu vznesenú združeniami GE a RFA z dôvodu, že Rada sa snažila spochybniť posúdenie skutkového stavu, ktoré vykonal Všeobecný súd. Rada totiž ani zďaleka nenavrhuje Súdnemu dvoru znovu posúdiť skutkové okolnosti sporu, ale vytýka Všeobecnému súdu, že nesprávne kvalifikoval štyroch amerických výrobcov bioetanolu za „dodávateľov“ v zmysle článku 9 ods. 5 základného nariadenia, vykladanom s ohľadom na články 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO. Táto otázka právnej kvalifikácie skutkových okolností nepochybne patrí do právomoci Súdneho dvora v rámci odvolania.

212. Treba ďalej uviesť, že Rada nespochybňuje, že tak podľa článku 9 ods. 5 základného nariadenia, ako aj článku 9.2 antidumpingovej dohody WTO musí byť individuálne antidumpingové clo v zásade uložené každému „dodávateľovi“ na dovozy výrobku zo všetkých zdrojov, u ktorých sa zistilo, že sú dumpingové alebo spôsobujú ujmu, ako Všeobecný súd uviedol v bode 187 napadnutého rozsudku.

213. Inštitúciami je spochybnené iba postavenie „dodávateľa“ štyroch amerických výrobcov vybraných do vzorky, ktoré použil Všeobecný súd. Tieto inštitúcie sa totiž domnievajú, že na rozdiel od záveru Všeobecného súdu toto postavenie nemôže vyplývať len zo skutočnosti, že výrobca bol ponechaný vo vzorke na účely prešetrovania a spolupracoval pri ňom.

214. Tieto inštitúcie sa v podstate domnievajú, že hospodárske subjekty, ktoré nevyvážajú svoje výrobky a nemajú vývoznú cenu, nemôžu byť považované za „dodávateľov“ v zmysle článku 9 ods. 5 základného nariadenia.

215. Táto argumentácia je úzko spojená s tou, ktorú rozvinuli inštitúcie v rámci skúmania priamej dotknutosti daných štyroch amerických výrobcov. Koniec koncov, samotný Všeobecný súd v bode 198 napadnutého rozsudku odkázal na svoje posúdenie uvedené v bodoch 93 až 104 napadnutého rozsudku, v rámci skúmania priamej dotknutosti týchto výrobcov, podľa ktorého dospel v podstate k záveru o existencii dovozov bioetanolu do Únie pochádzajúcich čiastočne z výroby týchto výrobcov podliehajúcich antidumpingovému clu zavedenému sporným nariadením.

216. Vyplýva z toho, že ak Súdny dvor potvrdil analýzu Všeobecného súdu týkajúcu sa prípustnosti žaloby podanej na prvom stupni v mene štyroch amerických výrobcov vybraných do vzorky zamietnutím prvého odvolacieho dôvodu Rady, mal by tiež potvrdiť záver Všeobecného súdu, podľa ktorého títo štyria výrobcovia mali byť kvalifikovaní za „dodávateľov“ pri dovozoch bioetanolu, ktoré boli dumpingové v zmysle článku 9 ods. 5 základného nariadenia a voči ktorým bola Rada v podstate povinná vypočítať individuálne rozpätie, ako aj uložiť individuálne antidumpingové clá pre každého z nich. Za tohto predpokladu je totiž podľa mňa zrejmé, že títo výrobcovia sú „zdrojmi“ dovozu výrobku, na ktorý bolo uložené antidumpingové clo zavedené sporným nariadením, ako konštatoval Všeobecný súd v bode 198 napadnutého rozsudku.

217. Pokiaľ ide o kritiky Komisie týkajúce sa výkladu článku 2 ods. 9 základného nariadenia zo strany Všeobecného súdu (pozri body 207 a 210 napadnutého rozsudku), tie treba podľa môjho názoru zamietnuť. Na rozdiel od toho, čo tvrdí Komisia, toto ustanovenie nie je obmedzené na prípad „[existencie] spojenia alebo kompenzačnej dohody medzi vývozcom a dovozcom alebo treťou stranou“, ktorý má za následok neexistenciu vývozných cen alebo jej nespoľahlivosť, a teda situáciu, v ktorej výrobca skutočne vyváža výrobok. Ako Všeobecný súd zdôraznil v bodoch 207 a 210 napadnutého rozsudku, článok 2 ods. 9 základného nariadenia upravuje tiež prípad neexistencie vývozných cen, pričom umožňuje určiť túto cenu³⁶. V každom prípade, ako Všeobecný súd rozhodol v bode 210 napadnutého rozsudku, ťažkosti pri stanovení tejto vývozných cen nemajú žiadny vplyv na otázku, či existuje povinnosť uplatniť na určité subjekty individuálne antidumpingové clo.

218. Za týchto podmienok a ak Súdny dvor zamietne prvý dôvod hlavného odvolania v rozsahu, v akom Rada namieta neprípustnosť žaloby podanej na prvom stupni združeniami GE a RFA v mene štyroch amerických výrobcov vybraných do vzorky, treba tiež podľa môjho názoru zamietnuť druhú časť druhého dôvodu hlavného odvolania.

³⁶ Pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. mája 2017, RFA International/Komisia (C-239/15 P, neuvverejnený, EU:C:2017:337, body 5 a 35).

3. O tretej časti druhého odvolacieho dôvodu, založenej na nesprávnom výklade výrazu „ak to nie je prakticky možné“ v zmysle článku 9 ods. 5 základného nariadenia a článku 9.2 antidumpingovej dohody WTO

a) Argumentácia účastníkov konania

219. Podľa názoru Rady Všeobecný súd nesprávne vyložil výraz „ak to nie je prakticky možné“ uvedený v článku 9 ods. 5 základného nariadenia a v článku 9.2 antidumpingovej dohody WTO.

220. Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bode 225 napadnutého rozsudku rozhodol, že „[z] antidumpingovej dohody WTO však nevyplýva, že by existovala výnimka z povinnosti zaviesť individuálne antidumpingové clo pre výrobcu vybraného do vzorky, ktorý spolupracoval pri zisťovaní, pokiaľ sa inštitúcie domnievajú, že nie sú schopné stanoviť pre tohto výrobcu individuálnu vývoznú cenu“. Analýza Všeobecného súdu v tejto súvislosti totiž vychádzala z výkladu článku 6.10 antidumpingovej dohody WTO uvedeného v správe „Spojovacie materiály“. Tento výklad však nie je relevantný, keďže článok 9 ods. 5 základného nariadenia nepreberá toto ustanovenie.

221. To isté platí, pokiaľ ide o záver Všeobecného súdu uvedený v bode 233 napadnutého rozsudku.

222. Komisia tvrdí, že Všeobecný súd neodpovedal na vecné tvrdenie uvádzané inštitúciami, podľa ktorého nebolo možné stanoviť vývoznú cenu v situácii, keď výrobca nevyváža, domnievajú sa naopak, že tento výklad by bol nezlučiteľný s článkami 9.2 a 6.10 antidumpingovej dohody WTO. Takýto výklad by však bol nezlučiteľný s článkom 9 ods. 5 základného nariadenia. Komisia, ktorá pripomína, že Rada už vysvetlila, v čom výklad výrazu „nie je prakticky možné“ uvedený Všeobecným súdom v bodoch 213 až 244 napadnutého rozsudku odporoval článku 9 ods. 5 základného nariadenia, sa snaží vysvetliť, v čom je tento výklad tiež v rozpore s článkom 9.2 antidumpingovej dohody WTO. Ak by mal byť výraz „nie je prakticky možné“ obmedzený na dodávateľov nevybraných do vzorky, toto ustanovenie by bolo zbavené svojho potrebného účinku, čo už Komisia uviedla vo svojom oznámení predloženom v rámci konania, ktoré viedlo k prijatiu správy „Spojovacie materiály“. Predložené tvrdenia však neboli v tejto správe zamietnuté. Opačné stanovisko, obhajované Všeobecným súdom v bodoch 222 až 225 napadnutého rozsudku, je bez akéhokoľvek právneho základu.

223. Združenia GE a RFA sa domnievajú, že Všeobecný súd sa nedopustil žiadnej chyby vo výklade výrazu „nie je prakticky možné“ v zmysle článku 9 ods. 5 základného nariadenia.

b) Posúdenie

224. Ako som už zdôraznil, článok 9 ods. 5 základného nariadenia stanovuje, že nariadenie ukladajúce antidumpingové clo upresní clo pre každého dodávateľa okrem prípadu, ak to „nie je prakticky možné“, pričom v tom prípade sa vyžaduje iba názov príslušnej dodávateľskej krajiny.

225. Podľa článku 9.2 antidumpingovej dohody WTO, ak je uložené antidumpingové clo, úrady (poverené prešetrovaním) oznámia dodávateľa alebo dodávateľov príslušného výrobku okrem prípadu, ak je dotknutých niekoľko dodávateľov z tej istej krajiny a ak „nemožno“ vymenovať všetkých týchto dodávateľov, v takom prípade môžu úrady oznámiť príslušnú dodávateľskú krajinu.

226. Navyše, článok 6.10 antidumpingovej dohody WTO v zásade vyžaduje, aby úrady určili individuálne dumpingové rozpätie pre každého známeho dotknutého vývozcu alebo výrobcu, okrem prípadov, keď je počet najmä vývozcov alebo výrobcov tak veľký, že by „nebolo možné“ urobiť také určenie, pričom v takom prípade môžu úrady obmedziť ich preskúmanie buď na primeraný počet zúčastnených strán alebo výrobkov pri použití vzoriek.

227. Rada a Komisia touto časťou v podstate vytykajú Všeobecnému súdu, že sa a) domnieval, že výraz „nebolo možné“ („impracticable“ v anglickom jazyku) použitý v článku 6.10 antidumpingovej dohody WTO mal vplyv na samotný dosah výrazu použitého v článku 9.2 danej dohody a b), že vykladal výraz „nie je prakticky možné“ uvedený v článku 9 ods. 5 základného nariadenia v analogickom zmysle ako má tento výraz použitý vo vyššie citovaných článkoch antidumpingovej dohody WTO. Inštitúcie sa domnievajú, že Všeobecný súd týmto prístupom zbavil článok 9 ods. 5 základného nariadenia jeho potrebného účinku, keď obmedzil prípady, kedy je nemožné stanoviť individuálne antidumpingové clo a individuálne dumpingové rozpätie, len na situáciu výrobcov nevybraných do vzorky.

228. Kritiky adresované inštitúciami voči úvahám Všeobecného súdu v súvislosti s výkladom a dosahom prídavného mena „nemožné“ ma nepresvedčili.

229. Pokiaľ ide po prvé o *preskúmanie ustanovení článkov 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO*, predovšetkým pripomínam, že Všeobecný súd sa v bodoch 217 až 224 napadnutého rozsudku obmedzil na zopakovanie relevantných bodov správy „Spojovacie materiály“. Ani Rada, ani Komisia nevytykajú Všeobecnému súdu, že skreslil tieto body danej správy, teda že vykonal výklad, ktorý by bol zjavne v rozpore s obsahom tohto dokumentu³⁷ alebo že opomenul či vybral niektoré časti tejto správy vedúce k zjavne klamlivému a nesprávnemu dojmu o jej obsahu³⁸.

230. Okrem toho uvádzam, že Všeobecný súd verne zhrnul tieto body správy „Spojovacie materiály“. Všeobecný súd predovšetkým správne uviedol v bode 220 napadnutého rozsudku, že akákoľvek výnimka zo všeobecného pravidla uvedeného v prvej vete článku 6.10 antidumpingovej dohody WTO musí byť stanovená v dotknutých zmluvách. Rovnako, Všeobecný súd v bode 222 napadnutého rozsudku pripomenul, že odvolací orgán vysvetlil, že existuje „podobnosť“ medzi článkami 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO a že súčasným použitím rovnakých výrazov „nemožné“ alebo „nebolo možné“ na opísanie prípadov, na ktoré sa vzťahuje výnimka, tieto výrazy naznačujú, že obe výnimky sa vzťahujú na situáciu, keď úrad stanoví dumpingové rozpätia na základe použitia vzorky.

231. Je síce pravda, ako ešte uviedol Všeobecný súd v bode 222 napadnutého rozsudku, že odvolací orgán WTO tiež poznamenal, že otázka, ktorá pred ním vznikla, sa netýka rozsahu výnimky stanovenej v článku 9.2 antidumpingovej dohody WTO, ani otázky, či sa táto výnimka a výnimka stanovená v článku 6.10 tej istej dohody presne prekrývajú³⁹. Ako však zároveň Všeobecný súd poukázal v bode 223 napadnutého rozsudku, odvolací orgán v bode 354 správy „Spojovacie materiály“ konštatoval, že článok 9.2 antidumpingovej dohody WTO ukladá úradom povinnosť, aby presne uviedli clá uložené každému dodávateľovi, *ibaže by to bolo nemožné, pokiaľ je dotknutých viacero dodávateľov*. Všeobecný súd tiež správne pripomenul, že odvolací orgán v bode 376 správy „Spojovacie materiály“ spresnil, že články 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO nebránia orgánu poverenému zisťovaním, aby stanovil jednotné dumpingové rozpätie a jednotné antidumpingové clo pre určitý počet vývozcov, ak sa preukáže, že na účely uplatnenia uvedených článkov tvoria jediný subjekt.

232. Všeobecný súd v bode 225 napadnutého rozsudku napokon vyvodil právny následok výkladu článkov 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO, tak ako bol uvedený odvolacím orgánom v správe „Spojovacie materiály“. Všeobecný súd uviedol, že z danej správy vyplýva, že „pokiaľ orgán [poverený zisťovaním] použije výber vzorky ako v prejednávanej veci, antidumpingová dohoda [WTO] ukladá povinnosť stanoviť individuálne dumpingové rozpätia a zaviesť individuálne antidumpingové clá pre každého dodávateľa, ktorý spolupracoval pri zisťovaní, a že z tejto povinnosti v podstate existujú výnimky po prvé v prípade výrobcov alebo vývozcov nezaradených do vzorky a ... po druhé v prípade

37 Pozri v tomto zmysle rozsudok z 11. júla 2013, Francúzsko/Komisia (C-601/11 P, EU:C:2013:465, bod 106).

38 Pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré som predniesol v spojených veciach ArcelorMittal Tubular Products Ostrava a i./Rada a Rada/Hubei Xinyegang Steel (C-186/14 P a C-193/14 P, EU:C:2015:767, bod 72).

39 Vec „Spojovacie materiály“ sa totiž týkala zásadného vylúčenia každého výpočtu individuálneho rozpätia a individuálneho cla pre vývozcov a výrobcov z krajín bez trhového hospodárstva, tak ako bolo stanovené v článku 9 ods. 5 druhom pododseku základného nariadenia, odkazujúcim na článok 2 ods. 7 tohto nariadenia predtým, než bol zmenený nariadením č. 765/2012.

subjektov tvoriacich jediný subjekt. Z antidumpingovej dohody WTO však nevyplýva, že by existovala výnimka z povinnosti zaviesť individuálne antidumpingové clo pre výrobcu vybraného do vzorky, ktorý spolupracoval pri zisťovaní, pokiaľ sa inštitúcie domnievajú, že nie sú schopné stanoviť pre tohto výrobcu individuálnu vývoznú cenu.“

233. Hoci inštitúcie vyjadrujú svoj nesúhlas s týmto posúdením, nijako nepreukazujú, že záver, ku ktorému dospel Všeobecný súd pri skúmaní výkladu, ktorý podal odvolací orgán v správe „Spojovacie materiály“, skreslil jeho analýzu alebo prinajmenšom viedol k nesprávnemu výkladu článkov 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO. Tvrdenie uvádzané Radou, podľa ktorého článok 6.10 antidumpingovej dohody WTO nie je relevantný, treba jasne zamietnuť, keďže smeruje iba k spochybneniu posúdenia, ktoré vykonal odvolací orgán v správe „Spojovacie materiály“ v súvislosti so vzťahom tohto článku a článku 9.2 antidumpingovej dohody WTO. To isté platí pre výhradu Komisie, ktorou vyčíta Všeobecnému súdu, že nezohľadnil analýzu článku 9.2 antidumpingovej dohody WTO, predovšetkým pojmu „nemožno“, ktorú uviedla vo svojom memorande predloženom odvolaciemu orgánu vo veci „Spojovacie materiály“. Predovšetkým, ako vyplýva najmä z bodov 346 až 348 správy odvolacieho orgánu, stanovisko Komisie, podľa ktorého „nemožné“ („impracticable“ v anglickom jazyku) znamená „neúčinné“ („ineffective“ v anglickom jazyku), bolo jasne zamietnuté odvolacím orgánom⁴⁰. Ako Všeobecný súd pripomenul v bode 222 napadnutého rozsudku, odvolací orgán konštatoval úzku podobnosť medzi článkami 9.2 a 6.10 antidumpingovej dohody WTO, čo podľa môjho názoru môže veľmi dobre odôvodniť záver, ku ktorému dospel Všeobecný súd v bode 225 napadnutého rozsudku.

234. Po druhé, *pokiaľ ide o výklad článku 9 ods. 5 základného nariadenia*, Všeobecný súd v podstate odmietol stanovisko obhajované Radou, podľa ktorého mal byť výraz „nie je prakticky možné“ chápaný širokým spôsobom tak, že inštitúciám priznáva značnú mieru voľnej úvahy v súvislosti s možnosťou upustiť od zavedenia individuálnych antidumpingových ciel. Všeobecný súd pripomenul, že článok 9 ods. 5 základného nariadenia mal byť vykladaný v súlade s článkami 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO, na základe čoho mal výraz „nie je možné“ použitý v týchto troch článkoch analogický význam a že výnimka zo stanovenia individuálnych dumpingových rozpätí ako aj zavedenia individuálnych antidumpingových ciel, krytá týmto výrazom v prípade, že inštitúcie použili výber vzorky ako v prejednávanej veci, je možná iba v prípade podnikov, ktoré nie sú súčasťou vzorky a ktoré inak nemajú právo mať svoje vlastné individuálne antidumpingové clo (pozri body 227 až 232 napadnutého rozsudku).

235. Vzhľadom na skutočnosť, na jednej strane, že ako som uviedol v odpovedi na prvú časť druhého dôvodu hlavného odvolania, Všeobecný súd správne rozhodol, že článok 9 ods. 5 základného nariadenia mal byť vykladaný v súlade s článkami 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO a na druhej strane, že inštitúcie nijakým spôsobom nepreukázali, že výraz „nie je prakticky možné“, ktorý je uvedený v článku 9 ods. 5 základného nariadenia, mohol mať iba zmysel a dosah diametrálne odlišný od tých, ktoré boli dané rovnakým výrazom použitým v článkoch 9.2 a 6.10 antidumpingovej dohody WTO, na základe čoho Všeobecný súd podal výklad *contra legem* ustanovenia sekundárneho práva Únie, sa domnievam, že argumentáciu inštitúcií treba zamietnuť.

236. Dodávam, že na rozdiel od toho, čo uviedla aj Komisia, Všeobecný súd prijatím reštriktívneho výkladu výnimky, ktorá sa vzťahuje na použitie slovného spojenia „nie je prakticky možné“, nijako nezbavil článok 9 ods. 5 základného nariadenia potrebného účinku. Ako totiž uviedol samotný Všeobecný súd v bode 232 napadnutého rozsudku, výnimka zo stanovenia individuálneho dumpingového rozpätia, ako aj zavedenia individuálneho antidumpingového cla z dôvodu jeho praktickej nemožnosti sa neuplatňuje len na výrobcov alebo vývozcov nezarađených do vzorky, ale

40 Odvolací orgán v bode 347 správy „Spojovacie materiály“ spresnil, že „the notion of ‚ineffective‘ is not included in the notion of ‚impracticable‘. In particular, we observe that the notion of ‚ineffective‘ is concerned with bring about or producing an effect or result, which is absent from the notion of ‚impracticable‘, which describes the action itself“. Odvolací orgán v bode 348 tejto správy uviedol, že „Article 9.2., third sentence, allows Members to name the supplying country concerned only when it is impracticable to name individual suppliers; it does not permit naming the supplying country when the imposition of individual duties is ineffective because it may result in circumvention of the anti-dumping duties.“

aj v prípade subjektov tvoriacich jediný subjekt. Navyše, vykladať reštriktívnym spôsobom výnimku z pravidla stanoveného ustanovením práva Únie, ktoré priznáva práva fyzickým alebo právnickým osobám, je v súlade so spôsobom výkladu výnimiek, ktorý bol prijatý súdom Únie. V tejto súvislosti som osobitne citlivý na tvrdenie Všeobecného súdu uvedené v bode 228 napadnutého rozsudku, ktoré nebolo predmetom konkrétnych kritík zo strany inštitúcií, podľa ktorého „všeobecn[ejší]“ výklad pojmu „nemožné“, aký navrhuje Rada, by priznal Rade mimoriadne širokú mieru voľnej úvahy čo sa týka možností upustiť od zavedenia individuálnych antidumpingových cieľ.

237. Domnievam sa preto, že inštitúcie nepreukázali, že Všeobecný súd sa prijatím výkladu výrazu „nie je prakticky možné“, ktorý je uvedený v článku 9 ods. 5 základného nariadenia, analogického s výkladom rovnakého pojmu uvedeného v článkoch 6.10 a 9.2 antidumpingovej dohody WTO, dopustil nesprávneho právneho posúdenia v napadnutom rozsudku.

238. Za týchto podmienok navrhujem zamietnuť tretiu časť druhého dôvodu hlavného odvolania a v dôsledku toho aj daný odvolací dôvod v celom rozsahu.

E. O treťom dôvode hlavného odvolania, založenom na skreslení skutkového stavu, ktoré priviedlo Všeobecný súd k záveru, že stanovenie individuálnych cieľ bolo „možné“

1. Zhrnutie argumentácie strán

239. Rada zdôrazňuje, že Všeobecný súd v bodoch 202 až 211 a 242 až 245 napadnutého rozsudku uviedol, že nebolo nemožné uplatniť individuálne antidumpingové clá, keďže Komisia mohla stanoviť ceny používané americkými výrobcami vybranými do vzorky. Všeobecný súd sa tým dopustil konštatovania, ktoré je vecne nesprávne a skreslil skutkové dôkazy, ktoré mu boli predložené. Vzhľadom na to, že bioetanol pochádzajúci od viacerých amerických výrobcov bol zmiešaný nezávislými obchodníkmi/výrobcami zmesí predtým, než bol vyvezený, nebolo možné dospieť ani k normálnej hodnote, ani k vývoznnej cene každého výrobcu, čo inštitúcie preukázali. Keďže údaje poskytnuté výrobcami neboli použiteľné na účely výpočtu dumpingového rozpätia, Všeobecný súd sa teda dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď neuznal tento dôkaz o zjavne nerealizovateľnom charaktere tohto výpočtu.

240. Komisia sa domnieva, že Rada jasne a presne definovala, v čom Všeobecný súd skreslil skutkové okolnosti. Vzhľadom na to, že nezávislí obchodníci/výrobcovia zmesí zmiešali bioetanol pochádzajúci od viacerých vnútroštátnych výrobcov na účely získania jednej zmesi, nebolo možné stanoviť individuálne vývozné ceny. Okrem toho, z praktického hľadiska by nemalo žiaden zmysel určiť vývoznú cenu a individuálne dumpingové rozpätie, pretože colné orgány nemali žiadnu možnosť uplatniť toto rozpätie.

241. Združenia GE a RFA tvrdia, že tretí odvolací dôvod Rady je neprípustný v rozsahu, v akom neposkytuje zrozumiteľné vysvetlenie skutkových a právnych okolností, na ktorých sa zakladá, pri porušení článku 21 ods. 1 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie. Rada sa totiž obmedzuje na zopakovanie tvrdenia, že výpočet individuálnych dumpingových rozpätí pre amerických výrobcov vybraných do vzorky bol nemožný, pričom nevysvetlila, v čom Všeobecný súd skreslil skutkové dôkazy, keď dospel k odlišnému záveru. Samotná skutočnosť, že bioetanol je zmiešaný pred jeho vývozom, ako taká nepreukazuje, že tento výpočet bol zjavne nerealizovateľný alebo nemožný.

242. Uvádzajú ďalej, že Všeobecný súd v bodoch 242 a 243 napadnutého rozsudku jasne a jednoducho vysvetlil, ako konkrétne vypočítať dumpingové rozpätia v prípade ťažkostí s určením normálnej hodnoty alebo vývoznnej ceny pre niektorých výrobcov alebo vývozcov. Vzhľadom na to, že Rada nespochybnila tieto úvahy a ani nevysvetlila, v čom Všeobecný súd skreslil skutkové dôkazy, navrhujú zamietnuť tento odvolací dôvod ako nedôvodný.

2. Posúdenie

243. Rada podporovaná Komisiou vytýka Všeobecnému súdu, že skreslil skutkové okolnosti, keď v bodoch 242 až 245 napadnutého rozsudku rozhodol, že Rada dospela k nesprávnemu záveru, že zavedenie individuálnych antidumpingových ciel pre amerických výrobcov bioetanolu vybraných do vzorky „nie je prakticky možné“ v zmysle článku 9 ods. 5 základného nariadenia.

244. Táto výhrada ma nepresvedčila.

245. Predovšetkým treba pripomenúť, že úvahy, ktoré viedli Všeobecný súd k záveru o pochybení Rady, sa uskutočnili v dvoch etapách. V prvej etape Všeobecný súd spresnil, v bodoch 239 a 240 napadnutého rozsudku, že Rada na jednej strane založila uplatnenie výnimky z pravidla spočívajúceho v stanovení individuálnych dumpingových rozpätí a zavedení individuálnych antidumpingových ciel na iných dôvodoch, než je výnimka týkajúca sa výrobcov alebo vývozcov nezaradených do vzorky alebo ako výnimka týkajúca sa subjektov tvoriacich jediný subjekt, a na druhej strane, že Rada neuviedla, že ňou uplatnená výnimka bola založená na inej výnimke vyplývajúcej z dohôd WTO. V druhej etape, ktorá sa prejavila posúdením v bodoch 242 až 245 napadnutého rozsudku, Všeobecný súd znovu vysvetlil, najmä s odkazom na body 202 až 211 napadnutého rozsudku, dôvody, na základe ktorých tvrdenia inštitúcií o ťažkostiach pri stanovení normálnej hodnoty a vývozných cien pre určitých výrobcov, ako aj tie, ktoré sa týkajú možnosti vysledovania jednotlivých predajov výrobkov štyroch amerických výrobcov vybraných do vzorky, neumožňovali oslobodiť tieto inštitúcie od povinnosti vypočítať individuálne dumpingové rozpätia a individuálne antidumpingové clá pre týchto výrobcov. Vzhľadom na tieto úvahy teda Všeobecný súd dospel k záveru, že nič neumožňovalo inštitúciám domnievať sa, že zavedenie individuálnych antidumpingových ciel v prejednávanej veci „nie je prakticky možné“ v zmysle článku 9 ods. 5 základného nariadenia.

246. Vzhľadom na to, že prvá etapa uvažovania Všeobecného súdu, uvedená v bodoch 239 a 240 napadnutého rozsudku, nie je predmetom kritik zo strany Rady, alebo tieto kritiky, ktoré sa široko prekrývajú s kritikami uvedenými v rámci druhého dôvodu hlavného odvolania, treba podľa mňa zamietnuť, posúdenie, ktoré je uvedené v týchto dvoch bodoch napadnutého rozsudku, je podľa môjho názoru dostatočné na zamietnutie tretieho odvolacieho dôvodu.

247. V každom prípade okrem toho, že tretí dôvod hlavného odvolania sa týka skôr konštatovania chyby v úvahe alebo vo výklade ustanovení základného nariadenia než skreslenia skutkových okolností, ktorých sa dopustil Všeobecný súd, sa domnievam, že úvahy Všeobecného súdu uvedené v bode 242 napadnutého rozsudku týkajúce sa ťažkostí so stanovením normálnej hodnoty a vývozných cien nie sú postihnuté touto chybou, ako som už uviedol v bode 217 vyššie. Na základe toho posúdenie uvedené v bodoch 239 až 242 napadnutého rozsudku podľa môjho názoru nevyhnutne vedie k zamietnutiu údajného skreslenia skutkových okolností uvádzaného Radou v jej treťom dôvode hlavného odvolania.

248. V dôsledku toho navrhujem zamietnuť tento odvolací dôvod.

V. O žalobe na Všeobecnom súde

249. Ako som už spresnil v bodoch 102 a 142 vyššie, domnievam sa, že prvej časti prvého dôvodu hlavného odvolania, ako aj druhej časti druhého dôvodu vzájomného odvolania treba vyhovieť. Napadnutý rozsudok teda treba podľa mňa zrušiť v tomto rozsahu.

250. V súlade s článkom 61 prvým odsekom Štatútu Súdneho dvora Európskej únie môže Súdny dvor v prípade zrušenia rozhodnutia Všeobecného súdu buď sám vydať konečný rozsudok, ak to stav konania dovoľuje, alebo vrátiť vec na rozhodnutie Všeobecnému súdu.

251. Domnievam sa, že Súdny dvor môže rozhodnúť o prípustnosti žaloby podanej na prvom stupni združeniami GE a RFA v mene štyroch amerických výrobcov bioetanolu vybraných do vzorky, spochybňovanej Radou. V tejto súvislosti stačí podľa mňa konštatovať, že žaloba združení GE a RFA je neprípustná, keďže tieto združenia nepreukázali, že uvedení výrobcovia boli priamo dotknutí, v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ, antidumpingovými clami zavedenými sporným nariadením.

252. Naproti tomu, pokiaľ ide o aktívnu legitimáciu združení GE a RFA konať v mene spoločností Murex a CHS, vzhľadom na to, že účastníci konania sa v celom rozsahu nevyjadrili k tejto otázke počas prvostupňového konania, predovšetkým o tom, či títo dvaja nezávislí obchodníci/výrobcovia zmesí boli priamo a osobne dotknutí sporným nariadením, stav konania nedovoľuje rozhodnúť o tejto otázke.

253. Z tohto dôvodu sa domnievam, že prejednávajúcu vec treba vrátiť Všeobecnému súdu, aby rozhodol o prípustnosti žaloby, ktorú podali združenia GE a RFA v mene spoločností Murex a CHS a prípadne o každom relevantnom dôvode v merite veci.

254. Za týchto okolností sa o trovách konania rozhodne neskôr.

VI. Návrh

255. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol takto:

1. Rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 9. júna 2016, Growth Energy a Renewable Fuels Association/Rada (T-276/13, EU:T:2016:340), sa zrušuje.
2. Žaloba na prvom stupni sa zamietá ako neprípustná v rozsahu, v akom sa týka spoločností Patriot Renewable Fuels LLC, Plymouth Energy Company LLC, POET LLC a Platinum Ethanol LLC.
3. Vec sa vracia Všeobecnému súdu Európskej únie v rozsahu, v akom sa týka prípustnosti žaloby, ktorú podali združenia Growth Energy a Renewable Fuels Association v mene spoločností Murex a CHS
4. O trovách konania sa rozhodne neskôr.